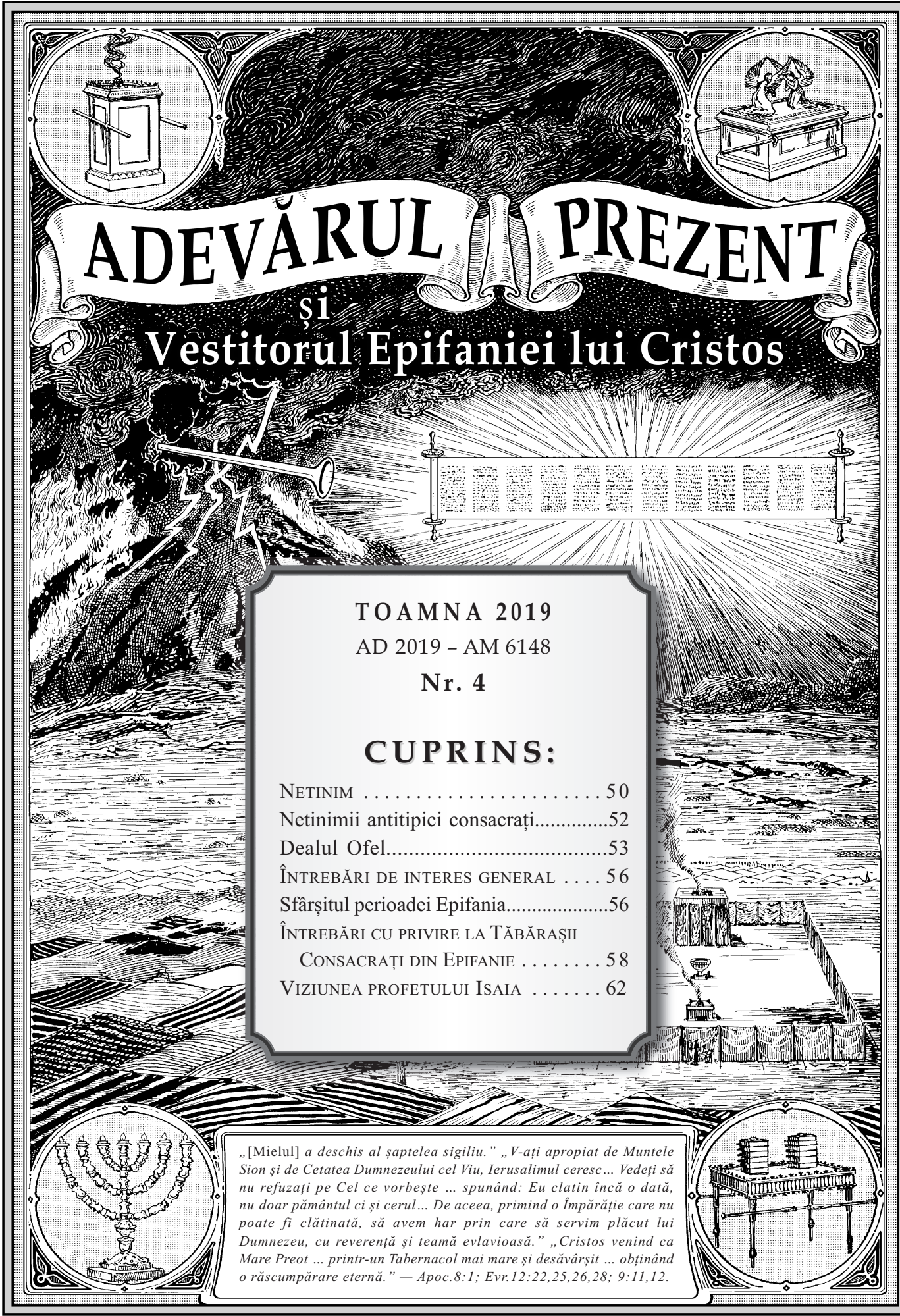

ADEVĂRUL PREZENT

și
Vestitorul Epifaniei lui Cristos

TOAMNA 2019

AD 2019 - AM 6148

Nr. 4

CUPRINS:

NETINIM	50
Netinimii antitipici consacrați.....	52
Dealul Ofel.....	53
ÎNTREBĂRI DE INTERES GENERAL	56
Sfârșitul perioadei Epifania.....	56
ÎNTREBĂRI CU PRIVIRE LA TĂBĂRAȘII	
CONSACRAȚI DIN EPIFANIE	58
VIZIUNEA PROFETULUI ISAIA	62

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc.8:1; Evr.12:22,25,26,28; 9:11,12.

NETINIM

Ezra 8:20

CUVÂNTUL ebraic *netinim* (*cei dați, cei dedicați*), se folosește în Scripturi pentru a desemna o clasă de slujitori în tabernacol și templu care erau subordonați leviților. Ei sunt menționați acolo ca fiind slujitori speciali ai leviților, pe care îi ajutau în slujba tabernacolului în zilele lui David și Solomon, înainte de a fi zidit templul lui Solomon, și după aceea în slujba templului, cât și în perioada de după exil, în care ei sunt menționați în mod special în Scripturi (această perioadă a început odată cu întoarcerea celor exilați după cei 70 de ani de pustiire a țării, ca răspuns la decretul lui Cyrus). În Ezra 8:20 citim despre „netinimi, pe care David și prinții îi rânduiseră [*îi dăduseră*, ARV, Rotherham *etc.*] pentru serviciul leviților”. (KJV în mod incorect adaugă un *s* la cuvântul *netinim*¹ care deja este la plural, așa cum face și în cazul cuvintelor *heruvim* și *serafim*.) În mod evident netinimii erau luați parțial sau în întregime dintre prizonierii de război și urmașii lor.

Acest lucru este indicat prin numele lor care nu sunt israelite, după cum se menționează în lista din Ezra 2:43-54. Ei sunt amintiți de 18 ori în Biblie – 1 Cronici 9:2; Ezra 2:43, 58, 70; 7:7, 24; 8:17, 20 (de două ori); Neemia 3:26, 31; 7:46, 60, 73; 10:28; 11:3, 21 (de două ori).

(2) Leviții erau „în întregime *dați*” lui Iehova în locul întâilor-născuți, iar de către Iehova „în întregime *dați*” lui Aaron și fiilor săi „pentru a face serviciul tabernacolului” (Numeri 1:50-53; 3:6-9, 12, 13, 25-37; 4:1-33; 8:16-19; E8, pag. 29, 30, 547-565). În mod asemănător, netinimii (evident după ce au îmbrățișat închinarea lui Iehova) au fost în mod special „*dați* pentru slujba leviților” (Ezra 8:20), și erau în întregime sub conducerea leviților. Dar Scripturile nu prescriu o listă de îndatoriri pentru netinimi, fie în calitate de slujitori subordonați la tabernacol sau templu fie în altă calitate. Leviții îi ajutau în mod special pe preoți în slujba de la tabernacol și templu și la învățarea poporului (1 Cronici 23:26-32; 2 Cronici 29:34; 30:15-17; Neemia 8:7-12). La rândul lor netinimii în mod special îi ajutau pe leviți în slujba lor (nu în curte ci în tabără).

(3) În îndatoririle netinimilor se cuprindea foarte probabil serviciul de „tăietori de lemne și cărători de apă” pentru sanctuarul lui Dumnezeu. Acest lucru pare a fi indicat de faptul că Iosua (9:27) cu secole în urmă aranjase acest fel de lucru pentru gabaoniți, cu toate că serviciul lor nu a fost făcut numai pentru sanctuarul lui Dumnezeu și pentru leviți, ci și pentru tot Israelul – „pentru toată adunarea” (v. 21). Serviciul gabaoniților a continuat timp de mulți ani. În 2 Samuel 21:2-9 citim despre Saul că a ucis mulți gabaoniți, despre David care le-a apărat cauza, și despre răzbunarea adusă peste familia lui Saul. După aceasta în Scripturi nu se mai menționează gabaoniții ca și popor distinct. Posibil că mai târziu ei au fost incluși printre netinimii care erau rânduiți de David și de prinți în serviciul leviților (Ezra 8:20); și probabilitatea ca gabaoniții și netinimii să facă serviciu similar pentru leviți în legătură cu sanctuarul, dă greutate acestei supoziții. Pe de altă parte, unii gabaoniți sunt menționați aparte de netinimi în Ezra 2:20 (nota explicativă); Neemia 3:7; 7:25; însă nu este clar dacă erau urmași de-ai gabaoniților din zilele lui David sau erau pur și simplu israeliți care locuiau în Gabaon.

(4) Este clar că mulți netinimi apreciau foarte mult privilegiile lor de serviciu în calitate de ajutori ai leviților în slujba lui Iehova; fiindcă atunci când Cyrus a deschis calea pentru tot poporul lui Iehova (Ezra 1:3) ca să se întoarcă din captivitate la Ierusalim și în Iudea după cei 70 de ani de pustiire a țării, netinimii s-au întors într-un număr destul de mare. În prima listă (aceia care s-au întors cu Zorobabel) erau 74 de leviți, 128 de cântăreți, 139 de ușieri, și 392 de netinimi

ADEVĂRUL PRESENT și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de
LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT
4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

MIȘCAREA MISIONARĂ LAICĂ

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă,
malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă —

- Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;
- Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea
- Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca și hrană la timp convenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

¹ *Nethinims*, forma de plural în engleză. Totuși pentru conveniență în continuare vom folosi cuvântul la plural după forma lui românească. În traducerea Bibliei de Dumitru Cornilescu acest cuvânt, netinim, este redat prin „slujitorii Templului”, n.e.

și copii ai slujitorilor lui Solomon (Ezra 2:2, 40-58; a se compara cu Neemia 7:7, 46-60); și în lista celor care au venit mai târziu, cu Ezra, erau numai 38 de leviți, însă netinimi erau 220 (Ezra 8:17-20). Devotamentul care a fost astfel arătat de netinimi le-a ridicat considerabil rangul. În mod evident ei au fost considerați deci în calitate de slujitori liberi la templu, următorii după leviți, și lucrau sub conducerea lor.

(5) Netinimii, ca și ceilalți exilați întorși, au locuit în fostele lor cetăți (1 Cronici 9:2; Ezra 2:70; Neemia 7:73; 11:3). Locul lor special unde locuiau era dealul Ofel, pe care conducătorii lor i-au ajutat să-l repare (Neemia 3:26, nota explicativă; 11:21). Aici erau localizați foarte aproape de templu, și le era comod să fie în slujba lui. Ca și ceilalți slujitori la templu ei erau scutiți de impozit (Ezra 7:24), și în mod evident erau întreținuți din trezoreria templului și din a doua zeciuală (Deuteronom 14:22-29; P '68, pag. 78). Ei făceau parte dintre străinii circumciși, care trebuiau să fie tratați cu dreptate și cu respect (Exodul 12:48, 49; Leviticul 19:33, 34; E11, pag. 207, 208). Ei erau acceptați ca oameni liberi în comunitatea lui Israel. Ei erau dintre aceia care cu „cunoștință” și „înțelegere” „se separaseră de popoarele țărilor pentru legea lui Dumnezeu” și „s-au alipit de frații lor, nobilii lor, și au intrat într-un blestem și într-un jurământ [un legământ foarte solemn și obligatoriu] pentru a umbla în legea lui Dumnezeu ... și pentru a ține și a împlini toate poruncile lui Iehova, Domnul nostru, și judecățile Lui și statutele Lui” (Neemia 10:28, 29). În cele din urmă se pare că ei s-au amestecat cu masa populației evreiești, deoarece nicio aluzie la ei nu apare în Apocrife sau în Noul Testament.

NETINIMII ANTITIPICI NECONSACRAȚI

(6) În antitipul mic din 2 Samuel 21:1-9 (E14, pag. 237-240²), gabaoniții îi reprezintă „pe cei care nu țin la teoria iadului”, „credincioși pe jumătate, neîndreptățiți și neconsacrați” (pag. 238 sus), adică pe Tăbărași, care în Parousie simpatizau și ajutau într-o oarecare măsură Biserica adevărată în serviciul ei. În armonie cu acest lucru, noi înțelegem că netinimii din zilele lui David și până la perioada de după exil, care erau *dați* „pentru serviciul leviților” (Ezra 8:20), nu îi reprezintă pe toți Tăbărășii, ci pe aceia dintre ei care erau ajutoari speciali ai leviților din Veacul Evanghelic – îndreptățiți de probă – în legătură cu serviciul lor pentru Dumnezeu. Cu toate acestea, aici nu vom analiza acest antitip, ci mai degrabă antitipul netinimilor din zilele lui Ezra și Neemia și de după aceea – din perioada de după exil. Această situație antitipică mai restrânsă există printre poporul lui Dumnezeu din Parousie și Epifanie care, răspunzând la Cuvântul lui Dumnezeu (Apocalipsa 18:4; Isaia 52:11; Ieremia 51:6), părăsesc Babilonul din 1878 încoace. În acest caz netinimii tipifică un număr mai mic al Tăbărașilor – numai pe Tăbărășii care (a) au părăsit Babilonul și (b) au venit la Adevăr – cel puțin într-o oarecare măsură, și (c) i-au ajutat, în serviciul templului lui Dumnezeu, pe acei leviți antitipici care au îndeplinit punctele (a) și (b).

(7) În Z 473 citim că Cyrus „este fără îndoială un tip al lui Cristos”; iar în Z 2498 se afirmă: „Așa cum același Cyrus, care a răsturnat Babilonul literal, a făcut proclamarea care permitea Israelului literal să se întoarcă din captivitate, tot așa și Regele regilor, care, luându-și marea Sa putere în calitate de rege nou al pământului, va elibera pe tot poporul Domnului”. Mai mult, în E13, pag. 709 citim: „În prima perioadă a domniei lui Cristos (primul an al lui Cyrus, 2 Cronici 36:22), adică Parousia și Epifania ... Dumnezeu l-a determinat pe Domnul nostru Isus Cristos să proclame libertate pentru toți israeliții spirituali de pe tot pământul, și a făcut ca declarațiile lui Isus să fie scrise că Dumnezeu i-a dat împărățiile întregii lumi și l-a însărcinat să construiască templul lui Dumnezeu pentru împărăția lui Dumnezeu printre poporul mai favorizat al lui Dumnezeu, invitându-i pe toți cei din poporul lui Dumnezeu să meargă și să se ocupe de dezvoltarea Bisericii pentru Împărăție (2 Cronici 36:22, 23)”.

(8) Aici ar trebui să ținem cont de faptul că acesta este un antitip mai mare decât cel dat în E10, cap. 3 și 4. Acolo, în antitipul mic, primul an al lui Cyrus nu reprezintă „Parousia și Epifania”, ci numai un singur an, din toamna anului 1914 până în toamna anului 1915 (tocmai începutul perioadei Epifania), „primul an în care Domnul nostru ... a întrebuițat forța pentru a răsturna Babilonul mistic” (E10, pag. 208). În antitipul mai mare al preoților, leviților și netinimilor prezentat aici, noi îi analizăm *din punctul de vedere al relației lor cu templul antitipic*, și nu *din punctul de vedere istoric*, în care preoții îi reprezintă pe conducătorii principali sau proeminenți, leviții îi reprezintă pe conducătorii subordonați, în fiecare caz indiferent dacă erau dintre cei care și-au păstrat coroanele sau dintre cei care și-au pierdut coroanele (E10, pag. 170 sus, 182 sus), și netinimii îi reprezintă pe „peregrinii auxiliari”, indiferent dacă erau dintre cei care și-au păstrat coroanele sau dintre cei care și-au pierdut coroanele (E10, pag. 161, 163, 190, 192, 195, 213, 216, 254).

(9) În antitipul mai mare prezentat în par. (7), cea mai înaltă clasă din poporul lui Dumnezeu care a ieșit din Babilon este Preoțimea Regală, Turma Mică. Toată această clasă a fost secerată și spicuită cu mesajul Adevărului Secerișului, și a ieșit din 1878 până în 1916 (Ioan 9:4; Apocalipsa 7:1-4; 6:9-11; Isaia 66:7; Amos 9:13 *etc.*; E5, pag. 143-165; C, Apendicele, pag. 387-404). De asemenea, au ieșit mulți dintre cei care și-au pierdut coroanele, deși nu erau cunoscuți atunci ca indivizi sau ca clasă (E4, pag. 215 par. 1, 246 jos, 250 par. 1, 466; E5, pag. 174). În antitip, în ilustrația împlinită, numai preoții (cei care și-au păstrat coroanele) sunt reprezentați în Sfânta; și ca ființe divine ei sunt reprezentați în Sfânta Sfintelor (în tip, numai preoții slujeau în Sfânta și în Sfânta Sfintelor din templu). Următoarea clasă dintre cei care părăsesc Babilonul este formată din leviții antitipici. (Mulți leviți antitipici au rămas în Babilon și de aceea nu sunt luați în considerare în această ilustrație.)

² Epiphany Studies in the Scriptures (Studii în Scripturi din Epifanie) urmat de numărul volumului (de la 1 până la 17) și de pagină, n.e.

Din 1878 până în 1914, leviții antitipici care au părăsit Babilonul erau neconsacrați, îndreptățiți de probă, și de asemenea unii consacrați pentru care nu era deschisă ocazia de a fi din Turma Mică (deși nu erau cunoscuți atunci ca indivizi sau ca clasă). În Epifanie, din anul 1914 până în anul 1954, leviții antitipici care au părăsit Babilonul erau (a) dintre cei neconsacrați, îndreptățiți de probă; (b) din clasa subordonată, concepută de spirit a Veacului Evanghelic – Marea Mulțime – care mai înainte s-au aflat în Sfânta ca preoți potențiali; (c) din clasa consacrată, aleasă, luminată de spirit, pentru care nu erau coroane disponibile, și care deci nu a fost concepută de spirit – Vrednicii Tineri. Dar în situația de după 1954 (P '59, pag. 36-38), numai clasele (b) și (c) sunt leviți antitipici care se află în Curte. (În tip numai leviții – în afară de preoți, pe care îi ajutau în mod special – slujeau în curte; însă leviților nu li se permitea să intre în Sfânta sau în Sfânta Sfințelor.) Marea Mulțime în cele trei grupuri ale ei – chehațiți, merariți și gherșoniți – este reprezentată în curtea interioară sau de sus a templului, cu cele trei rânduri de pietre; iar Vrednicii Tineri, în cele trei grupuri ale lor similare, sunt reprezentați în curtea exterioară, cu cele trei rânduri de pietre (1 Împărați 7:12; P '68, pag. 71).

(10) Adevărul mai complet cu privire la clasa aleasă, consacrată, luminată de spirit dar neconcepută de spirit, dezvoltată aici, la sfârșitul Veacului, după ce s-a închis ușa pentru a intra în Chemarea de Sus, nu era încă potrivit să fie dat pe timpul fratelui Russell. Cu toate acestea, Domnul i-a dat lui privilegiul să arate această clasă – pe care noi o numim Vrednicii Tineri – ca aceea care în cele din urmă va fi răsplătită împreună cu Vrednicii Bătrâni (a se vedea de exemplu F 156, 157³; Cartea de Întrebări pag. 151, 152, 154, 156-158⁴; Z 4836; Z 5761, col. 2⁵ [în par. 2 el se referă la ei *ca la o clasă*]; a se compara cu E4, pag. 317-469⁶).

(11) Cea de-a treia clasă dintre aceia care părăsesc Babilonul este formată din netinimii antitipici, aceia dintre Tăbărași care slujesc în *Tabără* ca și ajutori speciali ai leviților antitipici „care au ieșit”, menționați în par. (9), care în slujba lor sunt legați de templul antitipic (în tip, deși netinimii îi ajutau în mod special pe leviți, lor nu li se permitea să se afle în curte printre leviți). Ei sunt un grup *auxiliar*, un grup care *oferă ajutor*, în mod special *dați* în acest scop leviților antitipici – întocmai cum în aplicarea din E10 ei erau peregrini *auxiliari*.

NETINIMII ANTITIPICI CONSACRAȚI

(12) În P '59, pag. 36-44, se prezintă (a) semnificația schimbată a Curții și a Taberei începând din toamna anului 1954 (o dată bine marcată biblic, după cum se arată acolo), (b) sfârșitul perioadei Epifania sau Apocalipsa în sensul ei restrâns (de 40 de ani), și (c) stabilirea perioadei Basileia (Împărăția) în începutul ei cu prima suprapunere (C, Apendicele, pag. 415; E4, pag. 51, 52⁷; E5, pag. 298; E6, pag. 454; E10, pag. 114). Adaptarea chestiunilor în ceea ce privește Curtea a avut loc în toamna anului 1954

(Z 4876 sus; E4, pag. 127, 322; E10, pag. 114; E11, pag. 473). Atunci aceia care erau îndreptățiți de probă și nu se consacraseră, au încetat să mai fie leviți pe probă, în Curte; și de atunci aceia dintre ei care au continuat să creadă în Isus ca Salvator al lor și să practice dreptatea, s-au aflat în Tabără ca îndreptățiți de probă. Începând din toamna anului 1954, acolo de ei s-au alăturat mulți îndreptățiți de probă de curând. Unele persoane din aceste două grupuri de îndreptățiți prin credință s-au consacrat din toamna anului 1954; și, prin urmare, poziția lor ca și consacrați este tipificată, nu în Sfânta, nici în Curte, ci în Tabără. Noi ne referim la ei ca la Tăbărașii Consacrați din Epifanie.

(13) Astfel, din toamna anului 1954 sunt trei clase în Tabără: (a) o clasă de consacrați – Tăbărașii Consacrați din Epifanie; (b) cei neconsacrați, îndreptățiți de probă, și (c) poporul nominal, neîndreptătit, al lui Dumnezeu (P '59, pag. 43, ultimul paragraf). Printre aceste trei clase de Tăbărași se găsesc netinimii antitipici de după 1954, și anume aceia care au ieșit din Babilon, care au venit la Adevăr cel puțin într-o oarecare măsură, și care i-au ajutat în mod special pe leviții antitipici – Marea Mulțime și Vrednicii Tineri – în slujba lor din templul Epifaniei, de pregătire a leviților în Curtea Epifaniei pentru locurile lor din Veacul Milenar, și de construire a Taberei Epifaniei cu persoane dintre evrei și neamuri. Acești netinimii antitipici, care aveau „cunoștință” și „înțelegere”, (1) mai mult sau mai puțin s-au curățit de calitățile rele urmând instrucțiunile din Cuvântul lui Dumnezeu, (2) s-au alipit de frații lor, de conducătorii lor vrednici, și (3) au intrat într-un jurământ solemn și obligatoriu să se comporte cu ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu (Neemia 10:28, 29). Ei au fost în mod special *dați* sau *dedicați* în slujba Marii Mulțimi și a Vrednicilor Tineri. Clasa Tăbărașilor neîndreptățiți (c) a făcut aceste lucruri numai într-un grad relativ scăzut (această clasă nici măcar nu va fi în Tabăra Epifaniei în ilustrația împlinită – P '59, pag. 43, ultimul paragraf); clasa celor îndreptățiți de probă (b) le-a făcut într-un grad oarecum mai mare – ei s-au consacrat pentru dreptate; dar clasa celor consacrați pe deplin (a), Tăbărașii Consacrați din Epifanie, le-a făcut într-un grad mult mai mare în comparație cu celelalte. Netinimii antitipici au venit în față din ce în ce mai mult începând cu 1954, pe măsură ce tot mai mulți Tăbărași îndreptățiți de probă intrau în serviciu ca atare, și mai ales pe măsură ce tot mai mulți Tăbărași consacrați intrau în serviciu.

(14) Astfel acest antitip scoate în evidență asocierea strânsă și plăcută dintre leviții și netinimii antitipici de după exil în *serviciul* lor în legătură cu templul antitipic. Și firește, cea mai strânsă, mai binecuvântată și mai plăcută asociere în acest serviciu este aceea care există între persoanele din aceste două grupuri, care sunt (1) leviți antitipici, adică frații din Marea Mulțime și Vrednicii Tineri, și (2) Tăbărașii Consacrați din Epifanie, și care, în ambele cazuri, sunt în *Adevărul Epifaniei așa cum este acum cuvenit*.

³ Studii în Scripturi, Vol. 6, pag. 156, 157; ⁴ Ce a spus Pastorul Russell, pag. 147, 148, 149, 152-153; ⁵ VDM, Vol. 7, Nr. 1, pag. 447;

⁶ AP, Nr.1, pag. 2-8; ⁷ AP, Nr.2, pag. 28; n.e.

(15) Relația apropiată și plăcută dintre Vrednicii Tineri și Tăbărașii Consacrați din Epifanie în serviciu precum și în toate celelalte experiențe ale lor de consacrare este arătată și în antitipul celor două jumătăți ale seminției lui Manase. Jumătatea de seminție care își avea moștenirea la *est* de Iordan îi tipifică pe Vrednicii Tineri; iar jumătatea de seminție care își avea moștenirea la *vest* de Iordan îi tipifică pe Tăbărașii Consacrați din Epifanie; astfel ambele clase sunt din aceeași seminție antitipică, înrudite foarte strâns (Numeri 32; Iosua 1:12-15; E4, pag. 450, 451; E12, pag. 517; E15, pag. 528; P'42, pag. 62; P'57, pag. 25; P'59, pag. 42; P'60, pag. 45; P'63, pag. 45, 46).

(16) Netinimii antitipici care sunt Tăbărașii Consacrați din Epifanie sunt ilustrați de asemenea, în ceea ce privește dezvoltarea lor pentru viață veșnică sub Noul Legământ, în al treilea fiu născut al Cheturei, Medan. Astfel, de asemenea, ei sunt în relație apropiată cu Vrednicii în general, tipificați prin al doilea fiu născut al Cheturei, Iocșan (Geneza 25:2; E 106; E6, pag. 717; P'57, pag. 22-24; P'58, pag. 6, 7; P'59, pag. 43).

(17) Antitipul netinimilor de după exil este oarecum asemănător cu antitipul Reginei din Seba, care a venit de departe ca să se intereseze de înțelepciunea lui Solomon (1 Împărați 10:1-13; 2 Cronici 9:1-12; P'54, pag. 41, 42; P'55, pag. 43; P'59, pag. 42, 43). După cum se arată în P'55, pag. 43, Regina din Seba reprezintă o clasă separată formată din persoanele aflate în Tabăra Epifaniei, și anume din acei Tăbărași din Epifanie care începând din toamna anului 1954, dar înainte de deschiderea Căii Sfințeniei, fie s-au consacrat fie sunt pe cale de a se consacra (făcând acest lucru înainte ca perioada Epifaniei, în sensul Timpului de Strămtorare, să se sfârșească pe deplin), și care vin în contact cu antitipul mic al lui Solomon, mai ales prin scrierile adevărului sau prin aceia care sunt deja luminați de ele. Antitipul Reginei din Seba scoate în evidență căutarea Adevărului, cercetarea întrebărilor asociate și reacția de uimire și copleșire față de Adevăr din partea Tăbărașilor pertinenti, pe când acest antitip al netinimilor de după exil îi scoate în evidență pe Tăbărașii care au ieșit din Babilon și au venit la Adevăr – cel puțin într-o oarecare măsură, iar apoi au servit împreună cu leviții antitipici de după exil.

DEALUL OFEL

(18) Deja am acordat atenție la faptul că netinimii (și de asemenea preoții, leviții, cântăreții și portarii care pleaseră din Babilon) locuiau în cetățile lor. Aceste cetăți erau separate de acelea ale „întregului Israel” (Ezra 2:70; Neemia 7:73). Acest lucru tipifică pe Tăbărașii pertinenti, pe Netinimii antitipici, ocupându-și domeniile de locuire cu Dumnezeu în relație cu templul antitipic și servindu-i pe leviții antitipici care au ieșit din Babilon, în relație cu serviciul templului antitipic din Parousie și Epifanie. Netinimii au reparat dealul Ofel⁸ (*înălțime, turn, fortăreață*) din Ierusalim (Neemia 3:26, 27, nota

explicativă; 11:21); el a servit ca loc important de așezare pentru netinimii de după exil, în imediata apropiere a templului. De aceea el tipifică domeniul *cel mai tare, cel mai înalt și cel mai bun* de locuire cu Dumnezeu al netinimilor antitipici în legătură cu templul antitipic, și de slujire a leviților antitipici pertinenti în legătură cu serviciul din templul antitipic. În mod corespunzător, în perioada de după 1954, acest lucru reprezintă pentru Tăbărașii Consacrați din Epifanie domeniul lor special de locuire cu Dumnezeu, și de ajutorare a leviților antitipici pertinenti de după 1954 – membrii Marii Mulțimi și ai Vrednicilor Tineri – în legătură cu serviciul lor din templul Epifaniei. Acești Tăbărași îi ajută în mod special la pregătirea leviților din Curtea Epifaniei pentru locurile lor din Împărăție, și la construirea Taberei Epifaniei cu persoane dintre evrei și neamuri. Ce privilegii și ocazii binecuvântate a dat Dumnezeu acestei clase!

(19) Conceptul din paragraful precedent ce ține de dealul Ofel, (a) *ca loc important de așezare al netinimilor de după exil* și semnificația lui antitipică, este diferit, deși strâns legat, de conceptul ce ține de dealul Ofel (b) *ca parte a topografiei Țării Sfinte* și semnificația lui simbolică, care este *clasa Tăbărașilor Consacrați din Epifanie în ansamblu*, și nu doar aceia dintre persoanele care pleacă din Babilon și servesc ca unii de seamă printre netinimii antitipici de după 1954. Datorită acestei relații apropiate dintre aceste concepte, includem aici unele gânduri cu privire la conceptul (b). În P'70, pag. 89, 90, am atras atenția la Psalmul 72:3; 121:1, 2, și la cele cinci înălțimi din Ierusalim și la semnificația lor simbolică, după cum urmează: Muntele Sion – Turma Mică; Muntele Moria – Vrednicii Bătrâni; dealul Acra – Marea Mulțime; dealul Bezeta – Vrednicii Tineri; și dealul Ofel – Tăbărașii Consacrați din Epifanie. Cât de semnificativ este faptul că netinimii de după exil, care în perioada de după 1954 îi tipifică în mod deosebit pe Tăbărașii Consacrați din Epifanie, trebuie să aibă Ofelul, aproape de templu, ca domeniu al lor special de locuire cu Dumnezeu și de servire a Sa! Multe hărți ale Ierusalimului, precum cea care însoțește acest articol, arată nu numai celelalte patru înălțimi ale cetății, ci și dealul Ofel, la sud de Muntele Moria. El este menționat și în 2 Cronici 27:3; 33:14 (a se compara cu ARV). Iosefus se referă la el ca la „un anumit loc”, „locul numit Ofel” (*Războaiele*, Cărțile II, 17, 9; V, 4, 2; V, 6, 1).

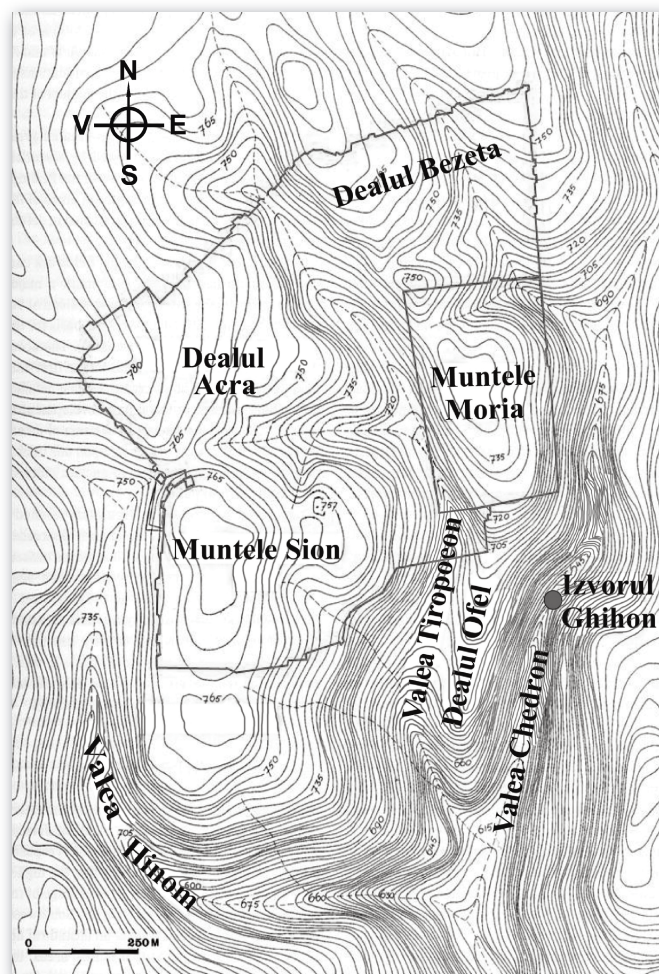
(20) Enciclopedia biblică de McClintock și Strong descrie „Ofelul” ca pe: „Un loc fortificat sau un cartier din Ierusalim de lângă ziduri (2 Cronici 27:3; 33:14), în partea estică. [...] Dr. Robinson îl descrie ca pe o creastă care se întinde de la Moria până la Siloam, între valea adâncă a lui Iosafat în partea estică și valea Tiropoeon abruptă dar de mică adâncime în partea vestică. Partea de sus a acestei creste este plată, coborând repede în direcție sudică, uneori prin terase de roci; iar terenul este acum cultivat și plantat cu măslini și alți pomi fructiferi. Această creastă se află

⁸ Cele mai multe traduceri românești ale Bibliei îi redau cum se cuvine denumirea; însă în traducerea lui Dumitru Cornilescu „Ofel” apare peste tot ca „deal”, n.e.

cu mult mai jos de nivelul Muntelui Moria; lungimea ei este de 1550 de picioare, iar lățimea ei la partea din mijloc, de la o margine la alta, este de 290 de picioare. Excavațiile inginerilor englezi au arătat că inițial a fost separată de Moria printr-o văgăună mare”.

(21) În Atlasul Biblic Pictorial de Zondervan, editat de E.M. Blaiklock, pag. 374, citim: „Ierusalimul este alcătuit dintr-un complex de cinci dealuri care odinioară se deosebeau cu claritate, formate din calcar cenomanian tare, de aproximativ o milă pătrată și jumătate. [...] Interiorul pătratului era odinioară împărțit în două printr-o ravenă care se întindea de la nord la sud și în vremurile Noului Testament era numită Tiropoeon. [...] La est de ea se află trei dealuri. Cel mai sudic [Ofelul] este cel mai mic, creasta lui având o înălțime de numai 2200 de picioare [cu circa 350 de picioare mai puțin decât Muntele Sion]; iar costișele lui ascuțite și aspectul asemănător unei creste înguste, aproape strânse în partea de nord, l-au făcut partea cea mai ușor de apărat a întregului complex”.

(22) Enciclopedia Biblică și Dicționarul Scriptural de Fallows, la pagina 928, sub titlul „Ierusalimul”, afirmă: „Însăși suprafața înălțată a promontoriului pe care se află orașul se înclină oarecum abrupt spre est la marginea văii lui Iosafat. Din partea nordică, de lângă poarta actuală a Damascului, se întinde o depresiune sau un loc puțin adânc în direcție sudică, având la vest dealurile antice Acra și Sion, și la est dealurile mai joase Bezeta și Moria. Între dealurile Acra și Sion o altă depresiune sau loc puțin adânc (care încă se poate vedea ușor) coboară de lângă poarta Jaffa și se unește cu prima. Apoi ea continuă oblic în jos pe povârniș în direcție sudică, dar cu un pat mai adânc, chiar până la scâldătoarea Siloam și valea lui Iosafat. Aceasta este antica Tiropoeon. La vest de partea ei de jos se ridică Sion cu măreție, cu cea mai mare parte aflându-se în afara orașului modern; pe când la est de Tiropoeon și valea menționată la început se află Bezeta, Moria și Ofel, ultimul fiind o creastă lungă și relativ îngustă aflată de asemenea în afara orașului modern, și terminându-se într-un punct stâncos dincolo de scâldătoarea Siloam”.

(23) Noi știm că clasa Tăbărașilor Consacrați din Epifanie este o clasă consacrată, luminată de spirit (chiar dacă nu este concepută de spirit) din Basileia de dinaintea restabilirii (P '70, pag. 59, 60). Ei sunt tratați ca și „copii ai lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus” (Galateni 3:26), și sunt socotiți în mod provizoriu că au „trecut din moarte la viață” (Ioan 5:24). Ei sunt incluși în sămânța lui Avraam de dinainte de Mileniu ca cea mai înaltă clasă printre *cvasi*-aleși; căci „cei ce sunt din credință, aceștia sunt copiii lui Avraam” (Galateni 3:7-9). Ei îi vor ajuta în mod deosebit pe Vrednicii Bătrâni și pe cei Tineri în faza pământească a Împărăției la binecuvântarea

întregii omeniri. Cât de potrivit este deci faptul că dealul Ofel nu a fost situat pe partea vestică a văii Tiropoeon cu Acra și Sion, care reprezintă faza spirituală a Împărăției Milenare, ci pe partea estică a văii Tiropoeon cu Bezeta și Moria, care reprezintă faza pământească a Împărăției Milenare! La fel ca Bezeta, Ofelul reprezintă o putere pământească subordonată în Împărăție, una dintre „puterile tributare sub guvernul principal”, care „de asemenea va fi un mijloc de binecuvântare și pace” prin dreptate (Z 1415, par. 4; a se compara cu Comentariile Bereene cu privire la Psalmul 72:3).

(24) În această legătură Tăbărașii Consacrați din Epifanie, reprezentați prin dealul Ofel, ca și clasă superioară sunt deosebiți în mod clar de restul *cvasi*-aleșilor și de cei nealeși, care sunt reprezentați prin părțile de vale ale Ierusalimului. De exemplu, fratele Johnson arată acest lucru în E16, pag. 283 (a se compara cu E4, pag. 321), unde citim: „Văile cetății reprezintă pe supușii Împărăției – clasa restabilirii”. Acordați de asemenea atenție afirmației sale din E12, pag. 526: „Valea [în mod evident el se referă la valea Tiropoeon care separă dealul Ofel de Muntele Sion] de la mijloc simbolizează clasa restabilirii: părțile superioare [ale văii] pe *cvasi*-aleși, evreii care au crezut și cei credincioși îndreptățiți prin credință, iar părțile inferioare pe evreii necredincioși și pe neamurile din această viață”.

(25) Din Ioel 2:28 (a se vedea de exemplu E4, pag. 319) am învățat că „după aceea” (adică după Veacul Evanghelic și Secerișul lui, descrise în versetele anterioare), Dumnezeu, după ce va sigila Noul Legământ, va turna Spiritul Său „peste [pentru] toată făptura”; „și fiii voștri [restituționiștii mai tari, adică *cvasi*-aleșii] și fiicele voastre [restituționiștii mai slabi, adică cei nealeși] vor profeți [vor prezenta public Adevărul], bătrânii voștri [Vrednicii Bătrâni] vor visa vise [vor primi revelații ale Adevărului mai profund], tinerii voștri [Vrednicii Tineri] vor avea viziuni [vor primi revelații ale Adevărului mai simplu]”.

(26) Printr-o astfel de „profeție” și prin alte mijloace, *cvasi*-aleșii, „cel mai mic ordin din sămânța lui Avraam de dinainte de Mileniu”, „în calitate de ajutori speciali ai Vrednicilor Bătrâni și ai celor Tineri”, vor „fi folosiți în mod deosebit mai presus de restul clasei restabilirii pentru a binecuvânta toate familiile, națiunile și neamurile pământului potrivit Legământului” (E11, pag. 293). Cea mai înaltă clasă dintre aceștia va fi aceea a Tăbărașilor Consacrați din Epifanie, care în calitate de persoane consacrate în timpul predominării păcatului, prin credincioșie față de Dumnezeu, se vor fi dezvoltat în asemănarea lui Cristos mai mult decât restul *cvasi*-aleșilor. După cum am amintit mai sus, ei sunt reprezentați prin unul dintre cele trei „dealuri mici” care vor „aduce pace [*shalom*, prosperitate] poporului prin dreptate” (Psalmul 72:3).

„COPIII SERVITORILOR LUI SOLOMON”

(27) Până acum am vorbit, în tip și antitip, despre trei clase dintre aceia care s-au întors din Babilon – preoții, leviții și netinimii. O clasă asociată este numită „copiii servitorilor lui Solomon”. În listă ei sunt amestecați cu netinimii (Ezra 2:55-58; Neemia 7:57-60; 11:3), indicând astfel faptul că nici ei nu erau israeliți. În mod evident ei erau robi, urmași din diferitele seminții de-ale canaaniților (1 Împărați 9:20-22; 2 Cronici 8:7-9). Așa fel de robi ar fi putut fi folosiți în ultimele zile ale lui David la pregătirea pietrelor pentru templul lui Solomon (1 Cronici 22:2), iar pe vremea lui Solomon și mai târziu la pregătirea, zidirea și repararea diferitelor clădiri. Dar strămoșii lor trebuie să fie deosebiți de muncitorii israeliți care erau folosiți la zidirea templului (1 Împărați 5:13-18), și de alți „servitori ai lui Solomon” care în mod evident erau israeliți (1 Împărați 9:27; 2 Cronici 8:18). „Copiii servitorilor lui Solomon” de după exil care s-au întors din Babilon (foarte probabil involuntar, împreună cu stăpânii lor), nu sunt menționați împreună cu preoții, leviții, netinimii și alții care cu „cunoștință” și „înțelegere” s-au separat de popoarele țărilor pentru legea lui Dumnezeu, care s-au alipit de frații lor, de nobilii lor, și care au intrat în legământul special și solemn pentru a se purta în conformitate cu toate poruncile lui Dumnezeu (Neemia 10:28, 29).

(28) Preoții, leviții și netinimii de după exil în tip și antitip erau slujitori *simpatizanți*, *voitori* și *voluntari*. Dar „copiii servitorilor lui Solomon”

dintre aceia care au plecat din Babilon par să îi tipifice pe aceia care ies din Babilonul simbolic, care intră pe tărâmul poporului lui Dumnezeu din Parousie și Epifanie, și care îi ajută cel puțin într-o oarecare măsură pe servitorii lui Dumnezeu în slujba lor din templul antitipic, dar care fac serviciu *în mod nesimpatizant*, adesea mai mult ori mai puțin *nu de bună voie*, adesea din motive comerciale, familiale și din altele egoiste, și adesea *în mod involuntar*. Mulți dintre aceștia nu numai că au ieșit din Babilon, ci au părăsit toată mărturisirea creștinismului și au devenit ateți, infideli, sceptici sau credincioși în religiile păgâne. În consecință poziția lor este ilustrată în afara Taberei. Alții dintre aceștia au ieșit din Babilon, și deși nu cred cu adevărat în Isus ca Salvator sunt încă creștini mărturisitori, și deci se află în Tabără.

(29) Printre aceia care au ieșit din Babilon și care au intrat în legământul solemn erau cântăreții și portarii sau ușierii (Ezra 2:41, 42, 70; 7:7, 24; 10:24; Neemia 10:28, 29 *etc.*) Acești cântăreți îi tipifică pe învățătorii Cuvântului, precum și pe conducătorii de studiu bereean; iar portarii sau ușierii îi tipifică pe aceia care lucrează pentru cei din afară, mai ales pentru cei care răspund, încercând să îi aducă printre poporul lui Dumnezeu și la Adevăr, cum ar fi evangheliștii, colportorii, lucrătorii pastoralii, voluntarii, cei care îi slujesc cu adevărul pe oamenii îndoliați *etc.* Toți israeliții care au plecat din Babilon, „poporul lui Israel” (Ezra 2:2-35 *etc.*), care își aveau locuințele în cetățile deosebite de acelea ale preoților, leviților și netinimilor, par să îi reprezinte pe toți Tăbărașii care au plecat din Babilon, *ca și popor individual al lui Dumnezeu*, aparte de orice funcție oficială ca servitori în legătură cu templul antitipic și serviciul lui.

(30) Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne-a împlinit orice trebuință prin Cristos, conform bogățiilor Sale în glorie (Filipeni 4:19), incluzând această dezvăluire suplimentară a adevărului legat de Tăbărașii Consacrați din Epifanie, pentru învățătura și mângâierea noastră (Romani 15:4; 2 Timotei 3:16, 17)! Ne dăm seama că Satan s-a opus mereu Adevărului, pas cu pas, pe măsură ce s-a desfășurat. El s-a opus Adevărului pe măsură ce înaintază așa cum era prezentat de Profeții Vechiului Testament, de Isus, de Apostoli, de membrii Stelelor (Arius, Marsiglio, Wessel, Luther, Zwingli, Crammer, Wesley, Miller *etc.*), inclusiv de Mesagerul Parousiei (în învățătura sa scripturală cu privire la prezența invizibilă a lui Isus în Venirea Sa a Doua din 1874, la Răscumpărare, Restabilire *etc.*), și de Mesagerul Epifaniei (în învățătura sa scripturală cu privire la perioada Epifaniei, la închiderea ușii ocaziei de a intra în Chemarea de Sus în anul 1914, la Vrednicii Tineri *etc.*). Prin urmare nu ar trebui să considerăm a fi ciudat dacă el continuă să se opună Adevărului cu referire la Tăbărașii Consacrați din Epifanie *etc.*, pe măsură ce strălucește tot mai mult până la ziua desăvârșită (Proverbe 4:18).

PT, №513, 1971, 37-41

ÎNTREBĂRI DE INTERES GENERAL

SFÂRȘITUL PERIOADEI EPIFANIA

(31) Întrebare: Când se termină Epifania ca suprapunere?

Răspuns: La fel ca Veacul Evanghelic și la fel ca Parousia, Epifania ca și perioadă de timp se termină în suprapuneri, adică are diferite sfârșituri corespunzătoare diferitelor începuturi ale perioadei Basileia (Împărăția) *ca etapă separată a Venirii a Doua a lui Isus*. Astfel, după cum a arătat fr. Russell, Veacul Evanghelic a început să se sfârșească în 1874; pentru că „secerișul este sfârșitul Veacului” (Matei 13:39; B 15; C 24, 121, 214; D 568), iar Secerișul a început la vremea aceea când a sosit „Domnul Secerișului” (Matei 9:38; Apocalipsa 14:14, 15; Z 16, pag. 170-173⁹; Z 3820-3826; E5, pag. 108, 143-177; E6, pag. 388-390; E7, pag. 311, 312). Dar 1874 a marcat nu numai când Veacul Evanghelic a început pentru prima oară să se sfârșească, ci și când Mileniul, domnia de o mie de ani a lui Cristos, a început cu prima suprapunere (P 70, pag. 71-79); pentru că atunci, la începutul celei de-a șaptea zile de o mie de ani, Sabatul Milenar, a sosit „Domnul Sabatului” (Luca 6:5) – El a venit exact la timp. De asemenea fr. Russell a arătat că Veacul Evanghelic are mai multe sfârșituri și că Veacul Milenar are mai multe începuturi pe măsură ce ele se suprapun unul cu celălalt, și anume 1874, 1878, 1881 și 1914 (Z 5772¹⁰); și din 1914 au avut loc alte sfârșituri și respectiv alte începuturi, și încă vor mai avea loc. În mod clar în ceea ce privește suprapunerea lor unul cu altul noi ne aflăm încă în Veacul Evanghelic în aspectele lui de încheiere, chiar dacă am trecut aproape de 100 de ani în Veacul Milenar.

(32) În mod similar Parousia și Epifania se suprapun una peste alta. Parousia în sensul ei restrâns de 40 de ani s-a suprapus cu Epifania din 16 septembrie 1914 până în 16 octombrie 1916 (E4, pag. 20, 51¹¹). Fr. Russell a arătat că în ceea ce privește Venirea a Doua a lui Isus, Biblia folosește cuvântul parousia în trei sensuri: (1) în sensul celor 40 de ani de seceriș, adică din 1874 până la începutul Epifaniei în 1914, când a izbucnit Timpul de Strămtorare cu prima fază a Războiului Mondial (Matei 24:37-39; 2 Tesaloniceni 2:1); (2) în sensul celor 80 de ani din 1874 până în 1954 (deși fr. Russell nu a văzut că Epifania va dura 40 de ani, acest lucru ne fiind potrivit să fie văzut în timpul său), adică inclusiv Parousia în primul sens și Epifania ca perioadă, pe care el așa a înțeles-o chiar dacă nu și-a dat seama de durata ei de 40 de ani (1 Tesaloniceni 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2 Tesaloniceni 2:8, 9; Iacov 5:7, 8; 2 Petru 3:4, 12; 1 Ioan 2:28); și (3) în sensul întregii perioade de 1000 de ani a Venirii Sale a Doua (*parousia Sa* în sensul ei cel mai larg; 1 Corinteni 15:23; 2 Petru 1:16). Pentru o examinare a învățăturilor fratelui Russell cu privire la acest subiect a se vedea E4, pag. 7-72¹².

(33) Tot așa și perioada Epifaniei se termină în suprapuneri în perioada următoare, în perioada *basileii* sau a Împărăției. Întocmai cum Parousia în sensul ei restrâns de 40 de ani (al perioadei de seceriș) s-a

terminat în 1914 când a început Epifania, deși Parousia în sensurile mai largi a continuat și încă continuă pe măsură ce se suprapune peste etapele succesive ale Epifaniei (E4, pag. 18; P 38, pag. 68, 69); tot așa și Epifania în sensul ei restrâns de 40 de ani s-a terminat în toamna anului 1954 când Basileia a început să se deschidă, chiar dacă, după cum a arătat Mesagerul Epifaniei (de ex. în C 382; E4, pag. 52; E6, pag. 454), Epifania se suprapune cu perioada Basileia și se termină în etape, la fel cum Basileia se deschide în etape. El a învățat în mod clar și repetat că vom intra în perioada Basileia în 1954, odată cu perioada Epifania; și el se referă la „octombrie 1954 atunci când Epifania începe să se suprapună cu Basileia, *împărăția*” (E10, pag. 114; a se vedea și E4, pag. 12, 51, 104; E5, pag. 298; E6, pag. 454; E11, pag. 441).

(34) În privința Epifaniei sunt anumite distincții de care trebuie să ținem cont. În E10, pag. 10, citim: „Scripturile arată că în ceea ce privește lumea, Epifania este împărțită în patru perioade distincte, (1) Războiul și consecințele lui, (2) Revoluția sau Armaghedonul și consecințele lui, (3) Anarhia și consecințele ei, și (4) Strămtorarea lui Iacov și consecințele ei. Dar în ceea ce privește poporul lui Dumnezeu, Epifania este împărțită în două perioade: (1) timpul în care Preoțimea se ocupă de Țapul pentru Azazel, și (2) timpul în care Preoțimea are de-a face cu leviții curățiți”. Apoi fr. Johnson continuă să arate (E10, pag. 10-108) că în ceea ce privește poporul lui Dumnezeu, punctul (1) „are cel puțin opt sezoane” (1 Timotei 6:15; E4, pag. 11, 12), iar punctul (2) are „mai multe sezoane” (E10, pag. 108). Să acordăm atenție de asemenea, că aceste „sezoane” (cu excepția unor puține cazuri) nu coincid fie în începuturile lor fie în sfârșiturile lor cu începuturile sau sfârșiturile celor „patru perioade distincte” în care se împarte Epifania în ceea ce privește lumea.

(35) Aceste distincții potrivite pe care fr. Johnson le face între aspectele Epifaniei referitoare la lume și între aspectele Epifaniei referitoare la poporul lui Dumnezeu, ne ajută să vedem falsitățile și absurditățile din declarațiile contradictorii făcute de către cel care răspândește erori și care învață ceea ce Mesagerul Epifaniei numește „sufistică” cu privire la subiectul Domniei de o Mie de Ani a lui Cristos, și care a devenit apostat față de multe din celelalte învățături ale Mesagerului Parousiei și ale Mesagerului Epifaniei. În circulara sa de cernere din iulie 1971 el ignoră numeroasele dovezi date în P 71, pag. 30, că noaptea Epifaniei a ajuns la primul ei sfârșit în 1954, la *începutul* suprapunerii ei cu timpul Împărăției (a se vedea E6, pag. 386, 454; E4, pag. 103, C Apendicele, pag. 383), dar el susține aprobator afirmația noastră precum că Epifania este identică cu Timpul de Strămtorare, și accentuează acest lucru ca și cum nu s-ar permite niciun alt punct de vedere. Apoi el face această declarație absurdă și înșelătoare: „Însă dacă acest lucru este adevărat, dacă Epifania s-a terminat în 1954 «în sensul ei restrâns», se înțelege de la sine că și

⁹ VDM, Vol. 3, Nr. 3, pag. 177-183, n.e. ¹⁰ VDM, Vol. 6, Nr. 6, pag. 430, n.e. ¹¹ AP, Nr. 2, pag. 28, par. 33, 34, n.e.

¹² AP, Nr. 2, n.e.

Timpul de Strămtorare trebuie să se termine în 1954 «în sensul lui restrâns». [...] Niciun singur eveniment nu a avut loc în 1954 care să îndrepte atenția celor mai devotați «vegheatori» la acea dată”.

(36) Dacă ar fi să aplicăm același proces de raționare illogic la învățăturile fratelui Russell, am ignora învățătura sa scripturală că Parousia de 40 de ani, timpul secerișului, s-ar termina în 1914, atunci când ar începe Epifania (Matei 24:37-39; 2 Tesaloniceni 2:1), și am pune accentul exclusiv pe învățătura sa că Parousia în sensul ei cel mai larg este identică cu Mileniul (1 Corinteni 15:23; 2 Petru 1:16). Apoi am spune: „Însă dacă acest lucru ar fi adevărat, dacă Parousia s-a terminat în 1914 «în sensul ei restrâns», se înțelege de la sine că și Mileniul trebuie să se termine în 1914 «în sensul lui restrâns». Ce concluzie absurdă și înșelătoare! Hotărât, „oamenii răi și impostorii vor crește din rău în mai rău, înșelând și fiind înșelați” (2 Timotei 3:13)!

(37) Potrivit fratelui Johnson, Epifania ar putea să se termine (și așa s-a întâmplat) în mai multe sensuri, în mai multe sezoane ale ei, în ceea ce privește *poporul lui Dumnezeu*, și totuși să nu se termine în aceeași măsură în ceea ce privește *lumea*. În mod corespunzător, Epifania ar putea să se termine în 1954 (și așa s-a întâmplat) în sensul ei restrâns sau îngust în ceea ce privește *poporul lui Dumnezeu* (E10, pag. 114), fără ca în mod necesar să se termine atunci în sensul ei restrâns sau îngust în ceea ce privește *lumea*. Cât de nesăbuit deci este să se insiste asupra faptului că în 1954 trebuia să aibă loc vreun eveniment exterior de strămtorare deosebită asupra lumii pentru a dovedi primul sfârșit al Epifaniei, care a avut loc la acel timp în conformitate cu profeția! „Veghetorii” credincioși și devotați ai lui Dumnezeu au avut o mulțime de dovezi din Scripturi, raționamente și fapte că primul sfârșit al Epifaniei care se suprapune cu perioada Basileia a avut loc în toamna anului 1954, întocmai cum Mesagerul Epifaniei a arătat din Scripturi că ar avea loc atunci. Dovezile potrivit cărora Epifania se termina în suprapuneri în 1954 au fost mult mai numeroase pentru cei mai devotați veghetori ai Domnului care trăiau la acel timp decât au fost dovezile potrivit cărora Veacul Evanghelic se termina în suprapuneri în 1874, 1878 și 1881 pentru cei mai devotați veghetori ai Domnului care trăiau anume în acele vremuri.

(38) În lupta împotriva învățăturii bazate pe Scriptură a Mesagerului Epifaniei că într-un sens perioada Epifania se va termina în 1954, acest părtinitor al erorii se împotrivesc și din necesitate aruncă cuvintele lui Dumnezeu înapoia sa (Psalmul 50:16-20). El se împotrivesc aplicării fratelui Johnson a unor astfel de Scripturi cum sunt Luca 17:22, 26-30; Deuteronom 10:10; Matei 25:6; Ioan 9:4; 11:9; Matei 20:8; Psalmul 91:5, 6; 121:6; Exodul 11:4; 12:29; Numeri 14:33, 34; 32:13; Leviticul 12 etc., că indică o perioadă de 40 de ani pentru Epifania sau Apocalipsa (a se vedea de ex. C Apendicele, pag. 382-386; E4, pag. 97-106; E6, pag. 454, par. 1; P '28, pag. 189, par. 1; P '32, pag. 90, par. 1; P '54, pag. 52, par. 2; P '61, pag. 58-60), deși el trece în tăcere pe lângă aceste Scripturi.

(39) El nu poate dovedi că aceste Scripturi nu se aplică la cei 40 de ani ai perioadei Epifania după cum a indicat fr. Johnson – așa că tăcerea pentru el este cea mai bună politică, atunci când vine vorba de a încerca o aplicare diferită. Totuși împotriva acestor Scripturi și a aplicării lor de către fr. Johnson care arată 40 de ani pentru perioada Epifaniei, din 1914 până în 1954, cu privire la „ziua Epifaniei” el afirmă o falsitate pentru care nu dă nicio dovadă, și anume că „nu există nici cea mai mică aluzie în tip sau direct în Scriptură că această *perioadă specială* s-a terminat în 1954 în sens «îngust», în sens «restrâns», sau în oricare alt sens – decât în «nonsensul» lui R.G. Jolly”. Astfel el încearcă să ascundă faptul că în realitate se opune Cuvântului lui Dumnezeu și aplicării acestuia la perioada de 40 de ani a Epifaniei de către fr. Johnson; și își trage săgețile în noi, „cuvintele amare” (Psalmul 64:3), când apărăm aceste adevăruri. Noi ne rugăm pentru el ca Dumnezeu să aibă milă de el.

(40) El se sprijină foarte tare pe o afirmație făcută de fr. Johnson în 1919 (P '19, pag. 204; retipărită în E4, pag. 21) pentru a încerca să își susțină părerea strâmbă că perioada Epifaniei (în sensul ei îngust) este exclusiv din 1914 până la sfârșitul Strămtorării lui Iacov. Afirmația spune: „În sensul perioadei a doua a Venirii a Doua a Domnului nostru, ea [perioada Epifaniei] este limitată la timpul dintre Parousia și Basileia. Se folosește pentru a desemna perioada *de mare strămtorare*, Timpul de Strămtorare”. Atunci când fr. Johnson a făcut această afirmație, și timp de mulți ani după aceea, el se aștepta în mod natural ca Timpul de Strămtorare să se termine până în 1954, să se termine perioada Epifania în sensul ei adevărat, îngust, și până în 1956 să se termine Epifania în sens larg (E4, pag. 51¹³) suprapunându-se peste Basileia începută în 1954 cu prima ei suprapunere (E10, pag. 114, 607; a se compara cu P '60, pag. 90, par. 1).

(41) Dar fr. Johnson a ajuns mai târziu să vadă că suprapunerea perioadei Epifania sau Apocalipsa cu Basileia va continua pentru ceva timp dincolo de 1956, și că prin urmare va avea un sens încă mai larg chiar decât ceea ce el numise „sensul ei cel mai larg” în E4, pag. 51. Se pare că el a dezvăluit pentru prima dată acest sens încă mai larg în P '47, pag. 53 (a se compara cu P '54, pag. 51-54; P '60, pag. 89, 90). El menționează acolo „răsturnarea totală a imperiului lui Satan”, ca unul dintre cele trei evenimente ce continuă pentru o durată mare de timp, „care va avea loc până la *sfârșitul Epifaniei* [italicele ne aparțin]”, și că „sfârșitul Anarhiei va urma la ceva timp *după 1956*. *Mai târziu* [italicele ne aparțin] va veni faza a doua a strămtorării lui Iacov, iar apoi convertirea lui Israel”.

(42) Astfel este clar că în timp ce fr. Johnson până la sfârșitul vieții sale pământești a considerat că Epifania sau Apocalipsa în sensul ei restrâns de 40 de ani, din 1914 până în 1954, este perioada dintre Parousia și Basileia, el nu a considerat că Epifania într-un sens mai larg, „în ceea ce privește lumea”, care se întinde până la sfârșitul Strămtorării lui Iacov și a consecințelor ei (E10, pag. 10), va avea loc în întregime înainte de începutul Basileii, și astfel să se

¹³ AP, Nr. 2, pag. 28, par. 33, 34, n.e.

încadreze în timpul dintre Parousia și Basileia. Noi îi reafirmăm și îi apărăm învățăturile așa cum sunt prezentate aici, în pofida tuturor atacurilor lui Satan, inclusiv acelea ale acestui învățător de sofistică cu prezentarea sa strâmbă.

(43) Din cele de mai sus precum și din alte considerente, vedem că Epifania, atât în ceea ce privește lumea cât și în ceea ce privește poporul lui Dumnezeu, are diferite sfârșituri pe măsură ce se suprapune cu perioada următoare – Basileia,

Împărăția. Acest lucru nu înseamnă că Noul Legământ a fost deja inaugurat și Calea Sfințeniei deschisă pentru omenire. Dar din toamna anului 1954 a fost inaugurată o lucrare distinctă a Împărăției care nu a fost făcută mai înainte, și anume construirea Taberei Epifaniei ca să fie deosebită de Curtea Epifaniei, în care Domnul pregătește oamenii aici în ultimele părți ale Timpului de Strămtorare pentru binecuvântările restabilirii sub condițiile Noului Legământ apropiat.

PT, №514, 1971, 61-62

ÎNTREBĂRI CU PRIVIRE LA TĂBĂRAȘII CONSACRAȚI DIN EPIFANIE

CONSACRAREA LOR ESTE „SPRE VIAȚĂ”?

(44) *Întrebare:* Din moment ce înțelegem că cele patru clase de aleși s-au completat în privința numărului de membri până în octombrie 1954 (chiar dacă nu și în privința dezvoltării lor finale), și că cei care acum se consacră (Tăbărașii Consacrați din Epifanie), dacă vor fi credincioși, li se va da viață veșnică aici pe pământ în calitate de restituționiști, ar fi acum potrivit pentru cineva să se consacre „spre viață”?

(45) *Răspuns:* Singurul fel de consacrare care a fost sau va fi vreodată acceptabil pentru Dumnezeu este lepădarea sau renunțarea cuiva la propria voință și acceptarea voinței lui Dumnezeu ca pe a sa proprie în toate lucrurile, în același spirit în care Isus s-a consacrat (Psalmul 40:8; Evrei 10:7). Făcând o astfel de consacrare, cel care se consacră ca și cum și-ar semna numele în josul unei foi curate de hârtie și ar fi de acord să facă orice scrie Dumnezeu mai sus de acea semnătură. Credința în credincioșia și iubirea lui Dumnezeu – mulțumindu-i pentru favorurile („îndurările” – Romani 12:1) din trecut și apreciindu-l pentru că are un caracter așa de nobil și a putut să ofere astfel de favoruri nemeritate – ar trebui să îndemne la consacrare. Orice consacrare care este făcută în spiritul negocierii cu Dumnezeu, prin care cel ce se consacră așteaptă ca Dumnezeu să îi dea această răsplată sau aceea în schimbul credincioșiei în consacrare, nu este acceptabilă pentru Dumnezeu. Astfel în loc să punem accentul pe consacrarea *spre moarte* ori *spre viață*, am pune accentul mai degrabă pe consacrarea *de a face voința lui Dumnezeu*, ca fiind de importanță supremă (a se compara cu E 193-195, mai ales pag. 195, par. 1).

(46) Recunoaștem că există diferențe în modurile în care Dumnezeu îi folosește pe cei care se consacră, care renunță la sine pentru El, și în ceea ce cere El de la ei (2 Corinteni 8:5). Totuși, aceste moduri de folosire și cerințe diferite, care se petrec datorită schimbărilor dispensaționale din planul lui Dumnezeu, le determină *Dumnezeu* nu *cel ce se consacră*, și nu ar trebui să facă nicio diferență în felul de consacrare care se face. În armonie cu acest lucru citim în F 156: „Având în vedere faptul că «chemarea de sus» este închisă, și că, prin urmare, cel care se consacră nu ar putea fi pe deplin asigurat

de ocazia ajungerii la premiul naturii noi și la gloria, onoarea și nemurirea ei – ce importanță ar avea acest lucru în privința consacrării? Noi răspundem că nu ar avea nicio importanță: oricum consacrarea este unica cale rezonabilă și potrivită pentru poporul Domnului; o consacrare deplină se va cere de la cei care vor trăi și se vor bucura de binecuvântările Veacului Milenar – nimic mai puțin”. (A se vedea și E8, pag. 620.)

(47) După ce va fi deschisă Calea Sfințeniei (Isaia 35:8) și vor fi schimbate condițiile din lume fiindcă Satan, „dumnezeul acestei lumi” (2 Corinteni 4:4), va fi fost pe deplin legat iar Împărăția lui Cristos va fi luat controlul, va exista o schimbare marcată în ceea ce privește modurile în care Dumnezeu îi folosește pe cei consacrați și în ceea ce cere El de la ei. Consacraților de atunci nu li se va cere să își predea umanitatea la moarte, chiar dacă li se va cere să moară față de păcat și eroare și să rămână morți față de ele, și să trăiască pentru adevăr, dreptate și sfințenie dacă voiesc să dobândească viață veșnică pe pământ. Astfel în timpul acela consacrarea va fi spre viață în loc să fie spre moarte. În armonie cu acest lucru citim în T 94: „Consacrarea va fi în ordine și în veacul viitor, deși, datorită schimbării guvernării lumii [italicele ne aparțin], consacrarea nu va mai fi ca acum, spre moarte, ci din contra, va fi spre viață; căci odată cu încheierea domniei răului vine sfârșitul durerii, necazului și morții, cu excepția cazului celor răufăcători”.

(48) De asemenea, în E4, pag. 410, în legătură cu consacrarea Vrednicilor Tineri, citim: „Noi înțelegem că consacrarea lor este spre moarte; căci nu poate fi consacrare spre viață până va fi deschisă Calea Sfințeniei [italicele ne aparțin]. (...) Nu numai faptele cazului dovedesc că toți cei care se consacră înainte de deschiderea Căii Sfințeniei se consacră spre moarte, ci și cerințele cazului necesită să fie așa; pentru că atâta vreme cât Satan are control, atâta va fi imposibil ca cineva să își înfăptuiască pe deplin consacrarea fără să moară zilnic, pentru că condițiile din această lume rea sunt favorabile pentru păcat și nefavorabile pentru dreptate; și oricine ar fi credincios Domnului în mijlocul acestor condiții, trebuie să fie chiar cu prețul drepturilor sale umane, adică el trebuie să se consacre spre moarte”.

(49) Din nou, în E4, pag. 422, răspunzând la întrebarea dacă Vrednicii Tineri se consacră spre viață sau spre moarte, fr. Johnson spune că ei „se consacră spre moarte, nu spre viață. Consacrarea spre viață este adecvată pentru condițiile din Mileniu, nu pentru condițiile din Veacul Evanghelic; fiindcă consacrarea duce pe calea sfințeniei. Ca să funcționeze, această cale a sfințeniei așteaptă stabilirea fazei pământești a Împărăției. Ea nu poate funcționa înainte ca Cristos să se arate în prezența lui Dumnezeu ca să facă ispășire cu a doua jertfă pentru păcat. Condițiile din Veacul Evanghelic necesită o credință care se încrede acolo unde nu poate discerne, care nu umblă prin vedere și care se încrede în Domnul chiar dacă El îl omoară pe cel credincios. Atâta timp cât păcatul predomină iar Satan acționează ca Dumnezeu al acestei lumi, atâta timp va fi necesar, dacă cineva este loial Domnului, ca drepturile să-i fie jertfite până la moarte în opoziția sa față de păcat și în slujirea dreptății. Condițiile rele care trebuie să fie contrare pe o asemenea cale storc și iau viața. De aceea, a fi acum credincios în consacrare necesită prezentarea tuturor lucrurilor lui Dumnezeu în serviciu în mijlocul condițiilor care duc la moartea celui care astfel își prezintă toate lucrurile. Nu numai condițiile din prezent au de-a face cu moartea celor credincioși, dar fiecare dintre ei este invitat să facă un legământ de slujbă – să moară față de sine și lume și să trăiască față de Dumnezeu. În Scripturi nu există nici cea mai mică aluzie precum că aceia care se consacră prea târziu pentru a avea o coroană pusă deoparte pentru ei, dar înainte de deschiderea căii sfințeniei, să facă un fel diferit de consacrare de aceia a căror consacrare a fost acceptată prin conceperea de Spirit”.

(50) În mod evident Satan nu este încă legat de tot, nici Calea Sfințeniei nu este încă deschisă. Până aceste lucruri vor fi îndeplinite, nu putem aștepta ca consacrarea să fie „spre viață”.

VA TREBUI CA EI TOȚI SĂ MOARĂ?

(51) *Întrebare:* Toți Tăbărașii Consacrați din Epifanie vor trebui să moară pentru a-și îndeplini consacrările cu credincioșie, sau unii dintre ei ar putea să trăiască până la sfârșitul Timpului de Strămtorare și fără a intra în mormânt să vină pe Calea Sfințeniei din timpul restabilirii?

(52) *Răspuns:* Fără îndoială că mulți dintre ei vor intra în starea de moarte, pentru că multe profeții care trebuie încă să se împlinească în legătură cu poporul Domnului și de asemenea în legătură cu răsturnarea imperiului lui Satan (a se vedea P'53, pag. 76, col. 2) indică faptul că învierea Vrednicilor, inaugurarea Noului Legământ și binecuvântările restabilirii vor avea loc în viitor încă peste câțiva ani. Totuși nu trebuie să gândim că *toți* cei care se consacră înainte de a fi deschisă Calea Sfințeniei trebuie din necesitate să moară. Din moment ce unii dintre Tăbărașii Consacrați din Epifanie se pot consacra, de exemplu la scurt timp înainte de vremea convertirii naționale a lui Israel sau în timpul ei (care noi înțelegem că este înainte de Mileniu – E16, pag. 130), și astfel să fie în viață foarte aproape de timpul inaugurării Noului

Legământ și a binecuvântărilor lui de restabilire, ar fi rezonabil să presupunem că unii din ei ar putea să nu moară ci să trăiască de-a lungul părții rămase a Timpului de Strămtorare iar apoi să servească în calitate de ajutoari speciali ai Vrednicilor Bătrâni și ai celor Tineri înviați la pornirea lucrării de restabilire.

(53) Cunoaștem din Scripturi că unii dintre cei nealeși vor trăi până la sfârșitul Timpului de Strămtorare. Referindu-se la acea vreme Isaia 24:6 afirmă: „de aceea locuitorii pământului sunt arși și puțini oameni rămași”. Din Țefania 3:8, 9 aflăm că după ce tot pământul va fi fost mistuit de focul geloziei lui Dumnezeu în Timpul de Strămtorare, El va da popoarelor o limbă curată. Matei 24:22 indică faptul că Cei Aleși de dincolo de văl vor interveni și vor împiedica Anarhia și Strămtorarea lui Iacov – ultimele aspecte ale Timpului de Strămtorare – să-și urmeze cursul natural și total, și astfel vor împiedica nimicirea întregii familii umane.

(54) În Țefania 2:3 citim: „Căutați-l pe Iehova, voi cei blânzi ai pământului [cei supuși, smeriți, care se lasă învățați], care ați lucrat judecata Lui; căutați dreptatea, căutați blândețea, poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova”. Aceasta pare a fi o promisiune generală cu privire la siguranță în Timpul de Strămtorare, care se aplică la *toți* cei care sunt blânzi și iubesc dreptatea. Aceia care caută dreptatea și se bucură în blândețe vor avea multe avantaje față de alții; faptul că înțeleg Adevărul, modul lor de viață, speranțele și perspectivele lor precum și odihna în credință îi vor elibera de hărțuirea temerilor și prevestirilor și le va permite să își ridice capetele cu bucurie întrucât ei văd profețiile împlinindu-se, și să își dea seama că eliberarea lor se apropie (Luca 21:27-31). Nu suntem siguri dacă printre cei ale căror vieți vor fi cruțate pe parcursul Timpului de Strămtorare se vor găsi vreunii dintre Tăbărașii Consacrați din Epifanie; însă de un lucru suntem siguri, ca să fie acceptați de Dumnezeu în consacrările lor ei trebuie să aibă spiritul de a fi credincioși până la moarte, chiar dacă nu trebuie să moară în fiecare caz individual.

TREBUIE SĂ FACĂ EI BOTEZUL ÎN APĂ?

(55) *Întrebare:* Trebuie Tăbărașii Consacrați din Epifanie să își simbolizeze consacrarea prin botezul în apă?

(56) *Răspuns:* Ușa intrării în Chemarea de Sus fiind închisă în toamna anului 1914 (pentru dovezi scripturale a se vedea de exemplu PT, Nr. 515 și *Standardul Bibliei Extra* Nr. 51), nimeni care se consacră după aceea nu poate prin acest lucru să fie eligibil pentru a deveni un membru din Corpul lui Cristos, pentru a participa în moartea Sa și a lua parte la suferințele Sale (1 Corinteni 12:12, 13, 27; Romani 6:3-5; 8:17, 18; Coloseni 1:14). Prin urmare, din 16 septembrie 1914 încolo, deși unii care se consacraseră anterior s-au botezat în apă *ca simbol al faptului că au venit în Isus Cristos ca membre ale Corpului Său*, nu este potrivit ca cineva care se consacră de atunci să fie în așa fel botezat.

(57) Cu toate acestea noi înțelegem că până în toamna anului 1954 aceste persoane noi care s-au consacrat au fost eligibile pentru apartenență în clasa Vrednicilor Tineri (a se vedea de ex. E4), și era potrivit ca ei de asemenea să se boteze în apă, *ca simbol corespunzător al consacrării lor pentru a fi morți față de sine și față de lume* (Matei 16:24; 10:37, 38) *și vii față de Dumnezeu*. Mulți asemenea consacrați de dinaintea Basileii au fost astfel botezați.

(58) Înțelegem de asemenea că aceia care s-au consacrat sau se vor consacra după 16 septembrie 1954, dar înainte de deschiderea Căii Sfințeniei, au devenit sau vor deveni Tăbărași Consacrați din Epifanie, și că ei de asemenea, la fel ca Vrednicii Tineri, trebuie să se boteze în apă *ca simbol corespunzător al consacrării lor pentru a fi morți față de sine și față de lume și vii față de Dumnezeu*, pe măsură ce ajung să vadă că acesta este lucrul cuvenit pe care trebuie să-l facă (E4, pag. 410, 411).

(59) De altfel, toți cei care se vor consacra după deschiderea Căii Sfințeniei, prin acest lucru vor deveni Tăbărași consacrați din Mileniu. Va fi cuvenit ca și ei să se boteze în apă, însă cu această diferență – în cazul lor un astfel de botez va simboliza *curățirea lor de păcat și ridicarea la o viață dreaptă și sfântă*, care vor fi cele două părți ale îndeplinirii consacrărilor din Mileniu.

(60) Dacă se cere un argument scriptural care să dovedească faptul că Tăbărașii Consacrați din Epifanie trebuie să își simbolizeze consacrarea prin botezul în apă atunci vom răspunde: Pentru că cei care îi tipifică pe ei au practicat tipul ei – circumcizia (Geneza 17:12, 13, 23, 27). Înainte de lege circumcizia a fost semnul, simbolul, relației Legământului Avraamic (Geneza 17:10, 11, 13, 14). Nu au fost circumciși numai Isaac și Ismael, ci și toți slujitorii de parte bărbătească ai lui Avraam, fie născuți în slujba sa fie cumpărați ca străini. Isaac tipifică Israelul Spiritual iar Ismael tipifică Israelul Trupesc (Galateni 4:22-31). Acei slujitori ai lui Avraam care erau născuți în casa sa par să îi tipifice pe alții care au tras foloase de la Avraam cel antitipic prin Legământul Avraamic, și anume Vrednicii Bătrâni, Marea Mulțime și Vrednicii Tineri; pe când acei slujitori ai săi care erau cumpărați cu bani ca străini par să tipifice clasa restabilirii (P'59, pag. 69-73).

(61) Fie că ne uităm la Tăbărașii Consacrați din Epifanie (1) din punctul de vedere că sunt o parte al „celui de-al cincilea ordin din sămânța lui Avraam” (E12, pag. 185), „a cincea clasă de aleși” (E12, pag. 188 sus), și astfel sunt tipificați de aceia născuți în casa lui Avraam, fie (2) din punctul de vedere că sunt o parte a clasei restabilirii, și astfel sunt tipificați de aceia dintre slujitorii săi care erau cumpărați cu bani, vedem că aceia care îi tipifică pe ei au făcut circumcizia fizică, tipul botezului în apă. De aceea ei trebuie să facă antitipul circumciziei – botezul în apă. Circumcizia inimii pe care au făcut-o Avraam, Isaac, Ismael și casa lui Avraam tipifică circumcizia inimii pe care o fac antitipurile lor; însă circumcizia în carne pe care aceștia au făcut-o simbolizează botezul în apă pe care îl fac antitipurile lor.

(62) În plus Scripturile par să indice faptul că botezul în apă va fi practicat sub Noul Legământ, căci sub Legământul Legii tipic exista o circumcizie simbolică precum și una reală (Romani 2:28, 29; Leviticul 12:3; Iosua 5:2-9; Luca 1:59; Deuteronom 10:16; 30:6). Cele două circumcizii care se făceau sub Legământul Legii tipifică pe cele două circumcizii care se vor face sub Noul Legământ, care, în mod corespunzător, vor fi botezul în apă și consacrarea reală. Prin urmare, întrucât botezul în apă este indicat ca simbolul cuvenit ce se va practica ca mărturie pentru consacrarea reală sub Noul Legământ, pare să fie clar că Tăbărașii Consacrați din Epifanie, care se consacră chiar înainte ca acel legământ să funcționeze, trebuie să se boteze în apă.

(63) Să acordăm atenție aici la câteva dintre cuvintele fratelui Russell (Z 1113) scrise în 1889 ca răspuns la o întrebare cu referire la faptul dacă este potrivit să se boteze aceia care se consacrau după ce a încetat chemarea generală în 1881, și pentru care, în consecință, se putea să nu fie locuri în Corpul lui Cristos: „Este potrivit ca toți cei care ajung la o cunoaștere a Domnului trebuie să se consacre pe deplin Lui. Aceasta va fi întotdeauna singura cale cuvenită de urmat, fie că intră în «chemarea de sus» fie într-o altă chemare de mai târziu [italicele ne aparțin], nu atât de onorabilă și deosebită. Nimic mai puțin nu va fi vreodată cuvenit decât o *consacrare deplină*. (...) Prin urmare, întrucât este potrivit să ne consacrăm – și astfel să îndeplinim botezul adevărat – trebuie să fie potrivit și să facem simbolul lui în apă”.

(64) O întrebare similară a apărut cu privire la faptul dacă botezul în apă este potrivit după octombrie 1914, iar fr. Russell a scris după cum urmează (Z 5965¹⁴): „Nu vedem niciun motiv din care consacrarea față de Dumnezeu nu ar trebui să fie simbolizată prin botezul în apă; pentru că acest ritual reprezintă predarea și îngroparea voinței individului în voința Domnului, și aceasta este calea cuvenită pentru fiecare. Nu ne-am putea imagina o cale diferită pentru a merge toți în timpul veacului milenar. Diferența va fi aceea că Domnul nu îi va accepta atunci la o schimbare de natură, ci la favoarea Sa sub privilegiile restabilirii din acea dispensație – o ridicare la natura umană perfectă pe pământ. (...) Prin consacrarea lor toți oamenii vor deveni copiii lui Cristos. Voia Tatălui pentru ei nu va fi natura spirituală, ci restabilirea umană la tot ceea ce a fost pierdut în Adam. Din toate aceste motive vedem că este potrivit să nu facem în acest timp nicio schimbare, fie în botezul simbolic fie în limbajul folosit în legătură cu acesta. Credem că este o ilustrație corespunzătoare a consacrării față de Dumnezeu și față de serviciul Său, pe oricare plan de viață ar putea petrece cineva eternitatea, fie spiritual fie pământesc”.

TREBUIE EI SĂ SE ÎMPĂRTĂȘEASCĂ LA COMEMORARE?

(65) *Întrebare:* Trebuie Tăbărașii Consacrați din Epifanie să se împărtășească din simboluri la Cina de Amintire a Domnului?

¹⁴ VDM, Vol. 1, Nr. 6, pag. 73, n.e

(66) *Răspuns:* Cu toate că ei, ca și Marea Mulțime și Vrednicii Tineri, nu sunt privilegiați să se împărtășească din Cina Domnului pentru a simboliza moartea cu Cristos în calitate de participanți sau asociați în ofranda Sa pentru păcat, așa cum Turma Mică a fost privilegiată (1 Corinteni 10:16, 17), noi credem că ei în mod corespunzător se pot împărtăși din simboluri la Cina Domnului (1) pentru a simboliza moartea Sa în calitate de Miel al lui Dumnezeu (1 Corinteni 5:7; 11:24-26), și (2) pentru a-și simboliza credința, însușindu-și îndreptățirea de probă prin moartea Sa în folosul lor (Matei 26:26-28).

(67) Uităndu-ne înapoi la tipul Cinei anuale a Domnului, și anume la Paștele anual, vedem că din miel nu se împărtășeau numai cei născuți întâi ci și cei născuți pe urmă. Prin poruncă și aprobare divină (Exodul 12:24-27; Numeri 9:1-14; Iosua 5:10; 2 Cronici 35:1-19) toți israeliții s-au împărtășit din Paștele anual. Acest lucru tipifică faptul că toți credincioșii finali (incluzându-i în prezent pe Tăbărașii Consacrați din Epifanie) pot celebra Cina Domnului. Înainte de Cincizecime apostolii s-au împărtășit din prima Cină a Domnului pe când erau consacrați însă în starea îndreptățirii de probă. Tăbărașii Consacrați din Epifanie, deși nu sunt membri potențiali în Corpul lui Cristos spre deosebire de apostoli, sunt într-o poziție oarecum similară înaintea Domnului cu aceea a apostolilor înainte de Cincizecime în alte aspecte, fiindcă ei (la fel ca Vrednicii Tineri) sunt consacrați și se află în starea îndreptățirii de probă. Prin urmare, pe baza Scripturilor de mai sus și prin analogie, noi tragem concluzia că Tăbărașii Consacrați din Epifanie trebuie să se împărtășească din simboluri la Cina de Amintire a Domnului.

PT, Nr.556, 1978, 62-64

UNELE DIFERENȚE ÎN CLASA OILOR

(68) *Întrebare:* După Mileniu toți restituționiștii din clasa oilor vor fi egali unul cu altul în toate privințele?

(69) *Răspuns:* Părtinitorul erorii care cerne menționat în întrebările și răspunsurile anterioare folosește afirmația pertinentă a fratelui Johnson din E4, pag. 332¹⁵, „Toate ființele umane găsite vrednice de viață veșnică de atunci încolo vor fi egale (Matei 25:34; Apocalipsa 21:24)”, pentru a încerca să își dovedească argumentul controversat precum că Tăbărașii Consacrați din Epifanie nu pot fi *în niciun sens* mai sus decât alții pe pământ după Mileniu.

(70) Acest părtinitor al erorii în mod evident trage o concluzie nejustificată și greșită, pentru că, după cum vom vedea, prin afirmația sa fr. Johnson nu a vrut să spună că după Mileniu toți oamenii vor fi egali *în toate privințele*.

(71) După probarea din Puținul Timp, Isus, în calitate de vicerege al lui Dumnezeu, va înapoia clasei oilor stăpânirea pământului, Împărăția pregătită pentru omenire dar pe care Adam a pierdut-o pentru sine și posteritatea sa (Matei 25:34). Cei din clasa oilor vor fi atunci „împărații pământului” (Apocalipsa 21:24); însă acest lucru nu dovedește faptul că toți vor fi egali

în toate privințele. Toți împărații nu sunt egali *în toate privințele*, ci în unele privințe diferă în mod considerabil.

(72) Despre cei din Turma Mică se vorbește ca despre „împărații” care „vor domni pe [peste] pământ” (Apocalipsa 5:9, 10; 20:4, 6). Toți vor fi egali, *în sens că toți vor avea natura divină*, însă acest lucru nu îi va face egali în toate privințele față de alții care posedă natura divină – față de Dumnezeu, de Isus, sau față de altul. Știm că în alte privințe membrii Turmei Mici vor fi diferiți unul de altul; pentru că, așa cum „o stea diferă de altă stea în glorie, astfel este și învierea morților” (1 Corinteni 15:41, 42; a se vedea coment. bereene). Unii vor avea caractere, răsplăți, funcții, glorie, onoruri și servicii mai mari decât alții.

(73) Domnul nostru, în parabolele cu talanții și minile arată că toți membrii Turmei Mici nu sunt egali în privința răsplăților, funcției, onoarei și gloriei lor (F 419, 725). Iar în Matei 20:23, 26, 27; Marcu 10:40, 43, 44, El arată diferențele în răsplată, funcție, onoare și glorie pentru Turma Mică.

(74) Mai mult decât atât, chiar dacă după Mileniu Vrednicii Bătrâni vor fi toți egali în sens că toți vor avea natura spirituală, nu toți vor fi egali în privința răsplății, funcției, onoarei, gloriei și în toate celelalte privințe, întocmai precum leviții chehatiți în tip nu toți erau egali în toate privințele. Același lucru va fi adevărat despre clasa Marii Mulțimi și a Vrednicilor Tineri, despre merariții și gherșoniții antitipici atunci când vor deveni ființe spirituale.

(75) Astfel Scripturile mărturisesc că în „cerurile noi” cele patru clase de aleși, „împărații” și cele trei grupuri de nobili, *nu sunt egale în toate privințele*.

(76) Tot așa și pe „pământul nou” toți „împărații” vor fi egali *în sens că toți vor avea natura umană perfectă și o parte în stăpânirea pământului* (Mica 4:4), însă nu *în toate celelalte privințe*. Ca și clasele cerești ei vor fi diferiți în ceea ce privește caracterul, funcția, onoarea, gloria, serviciul etc. Datorită faptului că se dezvoltă pe când predomină păcatul, Tăbărașii Consacrați din Epifanie, care sunt alcătuiți atât din evrei cât și din neamuri, ca și clasă vor avea caractere mai rafinate față de alții care vor fi atunci pe pământ, și prin urmare vor fi cea mai înaltă clasă printre cei de pe pământ. Iar atributele divine îi vor răsplăti în mod corespunzător în ceea ce privește funcția, onoarea, gloria și serviciul, mai presus de alții (care, fiind perfecți, nu vor fi invidioși, ci îi vor respecta și onora). Ei vor fi ținuti în mare onoare, iubire și amintire în etern (Psalmul 112:6; a se compara cu A 291 jos; P '73, pag. 30).

(77) Fr. Johnson arată că cei ce sunt tipificați de Miriam (inclusiv și în special Tăbărașii Consacrați din Epifanie) vor avea cele mai înalte onoruri și privilegii de serviciu față de ceilalți restituționiști. El explică în E11, pag. 293, după cum urmează:

(78) „În Mileniu și în Puținul Timp Aaron îi tipifică pe Vrednicii Bătrâni și pe cei Tineri în calitate de purtători de cuvânt ai lui Cristos printre oameni. Prin urmare profeta Miriam asociată cu Aaron în [Exodul 15] v. 20 ca sora sa, sugerează faptul că purtătorii de

¹⁵ AP, Nr.1, pag. 7, par 26, n.e.

cuvânt subordonați Vrednicilor Bătrâni și celor Tineri sunt tipificați prin Miriam. Știm că evreii care au crezut în vremurile Vechiului Testament însă nu au fost destul de credincioși pentru a face parte din Vrednicii Bătrâni, nici în Veacul Evanghelic nu au fost destul de credincioși pentru a fi transferați de la Moise în Cristos, și că neamurile care au crezut în timpul Veacului Evanghelic însă care, în timp ce au fost credincioși până la moarte în îndreptățire, nu s-au consacrat, vor forma o clasă de salvați deosebită de evreii și neamurile care nu au crezut în timpurile de dinaintea Mileniului însă care vor deveni credincioși în calitate de restituționiști.

(79) „Astfel de evrei și neamuri care au crezut înainte de Mileniu sunt fiii din Ioel 2:28 și Isaia 60:4, pe când evreii și neamurile care nu au crezut înainte de Mileniu vor fi ficele din aceste versete. Noi înțelegem că primii sunt tipificați de profetesa Miriam; căci în calitate de ajutori speciali ai Vrednicilor Bătrâni și ai celor Tineri ei vor fi sora lor simbolică; și ca atare, în calitate de cel mai jos ordin din sămânța lui Avraam de dinainte de Mileniu, ei vor fi folosiți în mod deosebit *mai presus de restul clasei restabilirii* [italicele ne aparțin] pentru a binecuvânta familiile, națiunile și neamurile pământului în conformitate cu Legământul”.

(80) În următorul paragraf de la pagina 294, după ce explică că tamburinele reprezintă anumite scrieri ale Adevărului, fr. Johnson afirmă:

(81) „În cazul lui Miriam se vorbește foarte clar despre o anumită tamburină, pentru că cuvântul ebraic are articol hotărât – tamburina, nu o tamburină, cum redă Versiunea Autorizată. De aceea ea reprezintă cea mai importantă scriere folosită pe pământ la sărbătoarea antitipică, una mai importantă decât cele folosite de ceilalți restituționiști, deoarece tamburinele celorlalte femei nu sunt arătate în ebraică cu articol hotărât. Slujirea mai importantă și semnificativă este în același fel tipificată în cazul lui Miriam spre deosebire de aceea a celorlalte femei, căci se afirmă în mod clar că ea a luat tamburina în *mâna ei*, pe când acest lucru este doar implicit și aceea din natura actului în cazul celorlalte femei. Mai mult, importanța ei mai mare este arătată prin faptul că le-a condus pe celelalte femei și că ele au mers după ea”.

(82) Tăbărașii Consacrați din Epifanie, fiind consacrați, probați în mod aspru și găsiți vrednici ca atare aici la sfârșitul Veacului Evanghelic, înainte ca Satan și demonii săi să fie legați de tot, în timp ce păcatul încă predomină (E11, pag. 78), sunt desigur cei mai de seamă în clasa Miriam și primii dintre ei care se consacră. Din cele de mai sus vedem că potrivit învățăturilor Scripturilor, și din cele ale Mesagerului Parousiei și ale Mesagerului Epifaniei, „oile”, „împărații pământului”, vor fi egali unul față de altul în unele privințe dar cu siguranță nu în toate.

PT, №555, 1978, 46-47

VIZIUNEA PROFETULUI ISAIA

Isaia 6:1-13

ISAIA capitolele 1-5 conține denunțuri împotriva lui Israel și Iuda, amestecate cu îndemnuri spre reformare, la care Dumnezeu îi cheamă spunând: „Boul își cunoaște stăpânul și măgarul ieslea stăpânului, dar Israel nu mă cunoaște, poporul meu nu ia aminte. (...) Spălați-vă, curățiți-vă; puneți deoparte facerile voastre de rău din fața ochilor mei; încetați să faceți răul; învățați să faceți binele. (...) Veniți acum să ne judecăm, spune Iehova, de sunt păcatele voastre ca stacojiul vor fi albe ca zăpada; de sunt roșii precum carminul vor fi ca lână. Dacă veți fi voitori și ascultători veți mânca bunătatea pământului, dar dacă veți refuza și vă veți răzvrăti veți fi mâncați de sabie” (1:3, 16-20).

(84) Dar aceste oferte de milă din partea lui Dumnezeu au ajuns la urechi nepăsătoare, și în consecință Dumnezeu a trimis un mesaj diferit, la care Isaia 6 se referă în mod special. Și din moment ce mesajul nou ar fi unul dificil de proclamat, lui Isaia i s-a dat o viziune pentru a-l încuraja și a-l face să ducă *voluntar* acel mesaj. Viziunea a reprezentat maiestatea lui Dumnezeu, măreția și gloria Sa; iar sfințenia Sa este adusă în atenție în mod deosebit prin aclamarea serafimilor: „Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova al oștirilor, întregul pământ este plin de gloria Sa” (v. 3). În această viziune Iehova se prezintă atenției lui Isaia ca un Rege mai presus de toți regii, ca și cum i-ar sugera Profetului

și tuturor celor cărora le va fi relatată viziunea gândul maiestății divine, care în cele din urmă va fi revelată întregii lumi, în lumina cărei glorie maiestatea și măreția împăraților pământești se va vedea că este cea mai mare zgură. Viziunea este o profeție despre viitor, când „gloria lui Iehova va fi revelată și toată făptura o va vedea împreună” în stabilirea Împărăției lui Dumnezeu pe parcursul Mileniului (Isaia 40:5).

(85) Numai din acest punct de vedere profetic cuvintele serafimilor ar fi adevărate, căci tot pământul încă nu a fost umplut de gloria lui Dumnezeu. Dimpotrivă, pământul este plin de păcat și violență, și orice lucru rău prosperă sub stăpânirea lui Satan, marele adversar al lui Dumnezeu și al dreptății, „prințul acestei lumi”. Dar Dumnezeu a vrut ca Isaia să știe, și mai ales Israelul spiritual din acest Veac Evanghelic pentru care profetul a scris în mod deosebit (1 Petru 1:12), că răul nu va domina întotdeauna, ci așa cum este exprimat în rugăciunea model a scumpului nostru Răscumpărător, Împărăția lui Dumnezeu va veni în cele din urmă și voia Lui se va face pe pământ așa cum se face în cer. Apoi, răul și răufăcătorii fiind nimiciți și „cunoașterea de Iehova” umplând pământul (Isaia 11:9), această profeție va fi împlinită și tot pământul va fi plin de gloria lui Dumnezeu (Numeri 14:21; Habacuc 2:14). Între timp însă poporul Său trebuie să Îl aștepte cu răbdare – să aștepte timpul

Său ca să aducă dreptatea veșnică. Și între timp slujitorii Săi trebuie să Îl slujească și să sufere împotrivire din partea lumii, ca și cum Îl văd pe Cel ce este nevăzut și recunosc „gloria lui Iehova”, care până acum este discernută doar în viziune și în făgăduință.

(86) Repetarea cuvântului „sfânt” are efect intensificator, însemnând sfânt la superlativ, prea sfânt. Astfel în viziune Dumnezeu a întipărit în mintea slujitorului Său Isaia propria Sa sfințenie precum și harul Său în mod indirect. Toate circumstanțele în care s-a produs viziunea au fost de așa natură încât să susțină aceste idei, chiar stâlpii ușii s-au zguduit, și toată ființa Profetului s-a cutremurat de lucrurile văzute și mesajul auzit. În mod firesc și cuvenit primul său gând a fost acela al propriei sale nesfințenii, imperfecțiunii, ca membru al rasei căzute; el s-a simțit nevrednic chiar să vadă o viziune atât de mare sau să se afle în prezența divină în viziune, și imediat a început să își deplângă propria neputință și nevrednicie zicând, Vai, sunt un om ale cărui buze nu sunt destul de curate pentru a mă alătura cu voi serafim[ilor] în a-l lăuda pe Marele Rege, așa cum mi-aș dori să o fac.

CEILALȚI DIN POPORUL LUI DUMNEZEU AU EXPERIENȚE ASEMĂNĂTOARE

(87) Așa cum se întâmplă întotdeauna: aceia care sunt aduși cel mai aproape de prezența divină și care văd gloriile și măreția divină cel mai deslușit cu ochii înțelegerii lor, și care își dau seama în modul cel mai deplin de sfințenia și perfecțiunea Dumnezeului nostru – aceștia își simt, mai mult decât alții, propriile lor cusururi, neajunsuri și nevrednicie, chiar dacă ei sunt de fapt cu mult superiori față de alții din familia umană, altfel nu li s-ar fi acordat niciodată asemenea pătrunderi în planul și caracterul divin, precum și în gloria viitoare. Umilința nu este numai un har adecvat pentru toți cei care sunt pătați prin cădere, ci este adecvat și pentru îngeri, căci nu este acesta unul dintre roadele Spiritului sfânt așa cum a arătat apostolul? Oricine are o umilință profundă a inimii, o apreciere vie a propriilor sale defecte și a perfecțiunii divine, se află într-o stare a inimii în care este pregătit pentru a primi binecuvântarea divină și pentru a fi folosit în slujba divină, pe când cei care se află într-o stare de inimă fariseică, care pretind a fi perfecți în gând, cuvânt și faptă, sunt într-o stare care este deplorabilă, și sunt cu totul nepotriviti pentru a fi folosiți de Domnul ca mesageri ai harului divin.

(88) Când Isaia a strigat în viziune, deplângându-și imperfecțiunea și faptul că buzele sale erau cu totul inadecvate și nepotrivite pentru a vorbi despre gloria divină, unul dintre serafimi a adus un cărbune aprins de pe altar, și cu el a atins buzele Profetului. Astfel, în limbajul simbolic al viziunii, Dumnezeu i-a spus lui Isaia: De vreme ce ți-ai dat seama de cusururile tale și de bunătatea divină, vei primi puteri de cuvântare, elocvență și cuvinte care nu sunt ale tale, dar care îți depășesc capacitatea naturală și sunt inspirate de Domnul – buzele tale vor fi inspirate cu mesajul mării salvări, mesajul iubirii, focului, zelului, care va

provoca și mistui sacrificiul, și cu rezultatele mărețe care vor curge din el; cel puțin în buzele tale poți fi curățit de orice păcat, chiar înainte de marele sacrificiu despre care vei vorbi în calitate de profet și purtător de cuvânt al Meu.

„IATĂ-MĂ, TRIMITE-MĂ”

(89) Viziunea și-a avut efectul dorit asupra lui Isaia, întemeindu-i mai tare credința, arătându-i măreția și puterea divină, cele mai înalte lucruri sfinte. Astfel inima lui Isaia a fost însuflețită de dorința de a se angaja în continuare în slujba divină, indiferent de mesajul pe care Dumnezeu l-ar trimite. Prin urmare, atunci când a auzit mai departe în viziune că Domnul are nevoie de un slujitor credincios, el a răspuns imediat oferindu-se pe sine, și a fost acceptat dându-i-se mesajul. Așa se întâmplă și cu aceia pe care Domnul îi va folosi în mod deosebit în slujba Sa pe parcursul acestui Veac Evanghelic. Nimeni nu este forțat în slujba divină: toți soldații crucii trebuie să fie voluntari – nimeni nu va fi recrutat. Domnul nici măcar nu ne impune să devenim slujitorii Săi, însă, după cum s-a ilustrat aici cu Isaia, El le arată celor credincioși Lui caracterul și planul Său, și îi lasă să știe că El caută asemenea închinători și slujitori care I se închină și Îl servesc în spirit și adevăr, și această cunoștință este „chemarea” Sa.

(90) Acest lucru este cu totul suficient pentru toți cei care au gustat în mod apreciativ harul lui Dumnezeu: pentru ca aceștia să știe că este o ocazie de a-l sluji pe Regele regilor și că aceasta este slujba lor voluntară, să se roage ca Dumnezeu să le dea un privilegiu de a-și întrebuința toate talentele lor, și astfel să-i facă potriviți pentru a fi în slujba Sa. Numai aceștia sunt purtătorii de cuvânt adevărați ai Domnului. Profetii mincinoși și învățătorii erorii sunt aceia care se prefac că slujesc cauza Domnului pentru plată sau pentru lauda oamenilor, pentru măgulire sau mărire de sine. Mesajul pentru care Isaia a fost astfel făcut canalul sau purtătorul de cuvânt al Domnului, așa cum deja s-a lăsat să se înțeleagă, a fost unul neplăcut. Acesta a fost un mesaj în sens că sfatul divin deja prevăzuse că toate avertismentele, amenințările și pedepsele care au venit asupra lui Israel și Iuda și care încă vor veni asupra lor, au eșuat și nu le va atinge inimile ca să-i întoarcă la pocăință; și că, în consecință, țara va fi pustiită și poporul va fi dus în captivitate.

(91) Ar fi dificil ca un astfel de mesaj să fie transmis oricărui popor, chiar dacă a fost mesajul pe care Dumnezeu l-a transmis, și pentru care în mod special l-a pregătit pe slujitorul Său. Nu suntem surprinși să aflăm că mesajul a fost luat în nume de rău, și chiar dacă Isaia a trăit până la vârsta bună de șaptezeci de ani, pare să existe un motiv rezonabil pentru adevărul pretenției făcute de tradiție precum că posibil să fi avut o moarte de martir fiind tăiat în bucăți cu fereștrăul. Chiar și raza de speranță pe care o conținea mesajul său, în sens că o *rămășiță* a poporului va fi cruțată și întoarsă în țara ei, și că speranța națională va fi astfel reînviată, fără îndoială că oamenii mândri și îndărătnici pentru care s-a transmis mesajul au socotit că este

o insultă adăugată la jignire. Nu a trecut mult timp după ce Isaia avusese această viziune și cele zece seminții ale lui Israel au fost duse în captivitate, și chiar dacă cu Iuda s-a produs o reformare nu a fost decât temporară, și partea lui Iuda în captivitatea profetită a avut loc la circa 150 de ani mai târziu. Domnul nostru Isus și apostolul Pavel au citat același mesaj al lui Iehova așa cum se aplică în continuare la Israel, la Prima Venire, atunci când, prin respingerea lui Mesia, Domnul respinsese națiunea întreagă și a împrăștiat-o printre toate națiunile pământului, și numai o „rămășiță” a israeliților adevărați, care l-au acceptat pe Mesia, au fost primiți în dispensația mai înaltă a favorii divine din acest Veac Evanghelic, ca fii ai lui Dumnezeu (Matei 13:13-17; Ioan 1:12; 12:38-41; Romani 11:5-11).

MESAJUL CĂTRE ISRAELUL SPIRITUAL NOMINAL

(92) Aflând din Scripturi, ca întotdeauna, faptul că Israelul trupesc a fost un tip al Israelului spiritual nominal, nu suntem surprinși să găsim de asemenea că există un mesaj oarecum similar care se atribuie casei spirituale acum la sfârșitul acestui Veac. Mesajul Domnului acum este că secerișul pământului este copt, că a venit timpul secerișului, că El îi caută pe israeliții adevărați, că El își adună bijuteriile, care în timpul predominării răului în trecut au fost supuși șlefuirii ca să fie potriviți și pregătiți pentru gloria viitoare, ca să reflecte lumina și frumusețea divină. Mesajul actual este că Creștinătatea nominală este „Babilon”, *confuzie*, și că toți cei care fac parte cu adevărat din poporul Domnului trebuie acum să audă vocea Sa și să iasă din Babilonul mistic, ca să nu fie părtași la păcatele lui și să nu primească din plăgile lui (Apocalipsa 18:1-4).

(93) Deși într-adevăr Dumnezeu a pus în gurile noastre o cântare nouă, ca să arătăm laudele Celui care ne-a chemat din întuneric în lumina Sa minunată, și ca să spunem despre bunătatea Sa iubitoare și despre îndurările Sale minunate conform cu care își realizează toate lucrările, și că în cele din urmă toți vor veni la „cunoașterea DOMNULUI” ca să fie salvați dacă vor vrea – totuși, acest aspect deosebit al mesajului Adevărului prezent care cheamă pe poporul lui Dumnezeu afară din Babilon este, în multe privințe, ca mesajul care i s-a dat lui Isaia să-l ducă la cei credincioși din Israel de pe vremea sa; acesta este un mesaj care nu este primit în mod favorabil – un mesaj care este luat în nume de rău, și care aduce asupra acelor care îl prezintă, chiar și în modul cel mai delicat și iubitor, vorbirile de rău și batjocurile celor care iubesc sectarismul și se închină teoriilor și crezurilor umane mai mult decât îl iubesc pe Domnul și mesajul Său.

(94) Cei care voiesc să exprime mesajul Adevărului prezent în iubire, însă totuși cu curaj și fără teamă de om, au nevoie tocmai de o astfel de încurajare de care

Domnul i-a dat lui Isaia. Ei au nevoie ca ochilor înțelegerii lor să li se dea o *viziune* a Regelui în frumusețea Sa; și ei au nevoie să audă în mod clar exprimat faptul că în cele din urmă Dumnezeu își va stabili Împărăția, care va umple tot pământul cu gloria Sa. Și El acum dă tocmai o astfel de viziune și un astfel de mesaj acelor pe care El îi va folosi în calitate de servitori și purtători de cuvânt. Adevărul prezent, „hrana la timp”, prevăzut acum de către Domnul nostru prezent, le oferă credincioșilor Săi o viziune a gloriei lui Dumnezeu cu efect de trezire ce nu s-a imaginat niciodată înainte, dar acum recunoscută cu claritate de ochiul credinței, în lumina adevărului mai clar. În această lumină a Planului Divin al Veacurilor noi cu adevărat vedem caracterul divin ca niciodată înainte – înțelepciunea divină, dreptatea divină, iubirea divină și puterea divină, pe deplin coordonate, funcționând în acord absolut în toată lucrarea cea mare a Dumnezeului nostru, înțelegând trecutul, prezentul și viitorul.

(95) În această viziune la noi ajunge și mărturia serafimilor, „Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova al oștirilor, întregul pământ este [trebuie să fie] plin de gloria Sa”. Din acest punct de vedere al lucrării viitoare a Dumnezeului nostru, prin intermediul Împărăției milenare a Cristosului glorificat, Cap și Corp, și al restului seminței lui Avraam de dinaintea Mileniului, care va binecuvânta toate familiile pământului, putem vedea sfințenia, iubirea, înțelepciunea și dreptatea divină așa cum nu este posibil ca ele să fie văzute din oricare alt punct de vedere. De fapt, aceia care văd astfel harul divin în splendoare, și care, totuși, își dau seama de propria lor imperfecțiune și nevrednicie – acestora astăzi li s-a acordat ocazia de a fi purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu prin faptul că au fost atinși cu un cârbune antitipic de pe altarul antitipic. Buzele reprezintă învățături (Psalmul 63:5), și buze necurate reprezintă învățături necurate. Altarul reprezintă umanitatea sacrificată a lui Cristos, cărbunele aprins adevărul răscumpărării, iar cleștii respingerea erorii. Isaia aici tipifică pe poporul lui Dumnezeu care, pe când se afla în Babilon, proclama învățături necurate, dar care, venind la Adevăr din 1874 încoace, a fost curățat de erori, mai ales prin adevărul răscumpărării, și dornic de a-l servi pe Domnul nostru a fost însărcinat și i s-a dat lucrarea de proclamare a Adevărului prezent la alții, până când Timpul de Strămtorare va aduce distrugere (Isaia 6:11, 12). Fierbințeala focului reprezintă încercările de foc care rezultă pentru ofertant din slujirea cu aceste învățături ale Adevărului. Dar astfel de încercări nu ar trebui să împiedice pe nimeni de a continua statornic să sporească în lucrarea Domnului (1 Petru 4:12-14; 1 Corinteni 15:58).

PT, №555, 1978, 34-36

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425–2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: MIȘCAREA MISIONARĂ LAICĂ,
R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com site: stindardul-bibliei.net